CITIŢI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacţia şi Administraţia
Bd. Republicii nr. 34
Bucureşti, Sector 2,
Tel. 15 03 39

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC
creştin şi democrat

ANUL XXII
(Seria IV-a) nr. 16
JOI
22 februarie 1990
COTIDIAN DE SEARĂ
4 pagini — 1 leu

Temeri ce se adeveresc

Am mai arătat, şi evoluţia ulterioară a evenimentelor politice confirmă că, numeroasele decrete-legi cît şi declaraţiile de bune intenţii ale frontului – normalizări fireşti, de primă urgenţă, impuse sub presiunea Revoluţiei, nu sînt de natură să ne risipească temerile cu privire la o eventuală reversiune, fie ea de moment, a cursului istoric în care ţara s-a angajat, încurajată în context internaţional. Aceste temeri îşi au sursa în lipsa de deschidere şi sinceritate politică, a perpetuelor subterfugii cu tendinţă de umanitarism (ceea ce pentru intelectualii autentici aminteşc de condamnarea democratică la moarte a lui Socrate – incitantul inteligent – şi lacrimile post-factum ale tribunalului), venite dinspre formaţiunea politică existentă şi în prezent la putere, ascunsă sub bordurile late ale unei noi pălării. **Deşi ne-am trezit de sub ruinele sclavagismului ceaușist, nu este şi cazul să instaurăm o democraţie de tip sclavagist.** Este posibil să admitem părerea unor ilustre personalităţi neomarxiste, prezente în ţara noastră, precum că **ţăranii şi muncitorii români, făcînd parte din categoria proştilor, cerinţele lor s-ar rezuma la îmbunătăţirea cîtorva condiţii biologice necesare sclavilor ?** Să votăm de voie comunismul „cu faţa umană" că promite a ne restitui cu picătura cîte ceva din drepturile ce ni le-a furat o jumătate de secol ? PUTEM FI UŞOR INŞELAŢI NIMIC TEMERAR ÎN ACESTE PROMISIUNI ! În locul unor acţiuni democratice radicale, neomarxiştii declaraţi sau voalaţi, adoptă atitudini menite să descurajeze atît eforturile interne cît şi sprijinul extern, deschiderea economică şi politică a ţării, în susţinerea procesului de refacere naţională. Fără a uita trecutul atît de apropiat şi monstruos, nu trebuie să cădem în capcana celor care „spumegă cu clăbuci de bere la gură" împotriva tiranilor, interesaţi de fapt să abată atenţia de la pregătirea viitorului naţiunii, în intenţia subtilizării Revoluţiei într-o nouă manieră comunistă. Să adoptăm acele direcţii politice şi căi economice de refacere naţională care au condus pe plan mondial la opulenţă şi nu la utopie. Cînd am optat cu chezăşia vieţii la democraţie, trebuia să ştim că aceasta este condiţionată de economia de piaţă şi privatizare chiar dacă, după zeci de ani de întuneric, aceste opţiuni ni se par riscante, să cercetăm căile şi să abandonăm pentru totdeauna cercul vicios al pierzaniei. Pentru a nu se nărui, cadrul legal provizoriu trebuie să vizeze un context social inoit şi noi direcţii de dezvoltare economică, verificat viabile. În vechile condiţii, cu vechile mijloace, nu se poate schimba nimic.

Considerăm însă că nu mai există de acum motive serioase de îngrijorare, fiind vorba numai de lupta deschisă şi aproape cîştigată pe plan mondial, a forţelor progresului şi democraţiei asupra comunismului şi a oricărei forme de totalitarism. De acum este tardiv să mai căutăm dovezi în suportul convingerilor ce s-au conturat cu privire la faptul că puterea politică ce s-a autoidentificat cu Revoluţia, a fost organizatoric, în nucleul său, preconstituită, cu un program de restructurare politică şi economică aparte, depăşit în intenţie prin actul revoluţionar din decembrie 1989, dar căruia i s-a alăturat şi de care s-a folosit. Ne apare pe viu că puterea obţinută, indiferent prin ce imprejurări, este un obiect la care este greu de renunţat.

Părerea, fără pretenţii de originalitate, că **respectarea provizoratului puterii pe un termen de circa un an, în scopul conturării cadrului pluralist al scenei politice şi a refacerii, din mers, a ţării, era condiţia de participare onestă, şi în virtutea meritelor, a oricărei personalităţi politice la alegeri,** în mod independent sau prin opţiune politică, în afara cunoscutului instinct gregar comunist, cu haină de împrumut. Nu s-a întîmplat aşa, iar acum avem în faţă, sub presiunea opiniei şi a intereselor de aparenţă, un Consiliu Provizoriu de Unitate Naţională, un pas înainte ce-i drept, mult dominat de vechiul C.F.S.N., „femeie cu coadă de peşte" aşa cum plastic se exprima Nicolae Manolescu (prin ceea ce înţelegem şi, ceea ce oferă totul fără putinţa de a da nimic prin sine).

Tineretul de la Revoluţie este şi cel al partidelor politice; el ar fi trebuit să participe, în multitudinea opţiunilor sale pentru viitor, la elaborarea deciziilor-legi şi a cadrului legislativ al alegerilor, într-un organism cu o conducere democratică, fără rezerve importială, deci realmente independentă. Rezervele pornesc nu numai de la deţinerea controlului parlamentar de către front ci şi de la subsumarea opriri în noul organism legislativ a unor partide încă nedefinite, acreditate vizibil de front, într-o listă deschisă la infinit, multe din aceste partide dublînd parodic, fără explicaţie serioasă de moment, partide, mişcări sau formaţiuni de largă receptivitate populară. **Este în mod artificial stimulată prolificitatea partidelor politice** în scopul ridiculizării şi discreditării pluralismului şi dezagregarea cadrului politic democratic, ceea ce augumentează suspiciunea şi caragelescul. **Dar nu înseamnă aceasta o altă tendinţă de discreditare a naţiunii revoluţionare,** ceea ce în condiţiile actuale seamănă cu „rîsul la mormînt" ? **Pînă unde cu autoironia pe seama naţiunii ? În al cui interes, acum ? Dar, nici multitudinea partidelor noi apărute nu ne îngrijorează, în măsura în care numărul lor poate însemna tot atîtea proiecte de viitor şi, măturarea liniei procomuniste din subteran, daziderat de primă importanţă istorică pentru salvarea idealurilor radicale ale Revoluţiei.** Concepţia organismului legislativ provizoriu, reformulat, este menită a-l face să funcţioneze pe principiul general cunoscut, ceva mai subtil : „să lăsăm pe fiecare să-şi spună părerile că avem noi tactici şi modalităţi blinde de a nu-i lua în seamă sau a-i face neauziţi, dar la nevoie şi mijloace dure, categorice, de a-i pune la respect (apocrifele aplicate opozanţilor cu, sau fără partid, s-au făcut deja cunoscute). S-a votat cu mîinile sus că, hotărîrile de orice natură vor fi adoptate în parlamentul provizoriu

G. C. DUIMOVICI şi ADRIAN DUIMOVICI
membrii ai P.N.T.-C.D.

(Continuare în pagina a 4-a)

DOUĂ LUNI DE LA REVOLUŢIE!

O revoluţie care a zguduit Europa!

Cu inima pentru onor!

Demnitatea, prestigiul, substanţa naţională şi socială a instituţiei, misiunea de a întruchipa garanţia onoarei, a independenţei şi libertăţii poporului său trebuiesc neîntîrziat şi integral redate, confirmate şi integrate pentru totdeauna în structura de fond şi de formă a celei mai importante instituţii permanente a ţării, Armata Română.

Stop umilinţei ! Veto categoric cursului lent al regenerării funcţionale şi organice a sa.

43 de ani militarii autentici ai forţelor armate au purtat, însingurati şi demni, rănile lor morale care nu s-au cicatrizat niciodată şi nici acum.

Umilirea armatei a imaginat-o şi a perfecţionat-o comunismul, partidul reprezentativ şi comuniştii activişti care au impus prin legi criminale în funcţia de comandant suprem un sfertodoct, un tiran, un trădător, un ins care nici măcar o zi din viaţa lui de ură nu şi-a servit ţara ca ostaş sub drapel.

Unităţile şi formaţiunile militare au fost subordonate primilor secretari ai judeţenelor de partid, veritabili gauleiter-i naziști roşii. Promovarea în ierarhiile superioare a cadrelor s-a operat prin criteriul politic şi nu prin acela al pregătirii şi competenţei profesionale. Întreaga organigramă a armatei s-a aflat continuu sub supravegherea informatorilor şi agenţilor securităţii.

Indoctrinarea armatei a funcţionat în circuit închis repetîndu-se perpetuu elogiul partidului şi acela al nomenclaturii.

Datele istoriei naţionale au fost trunchiate, eliminate sau falsificate. Interpretarea faptelor s-a făcut eronat sau tendenţios.

Au fost inventaţi şi confecţionaţi eroi politici comunişti care au fost împinşi în galeria eroilor naţionali.

Gîndirea a fost robotizată şi limbajul schematizat. Viaţa ostaşilor, subnivelată. Au apărut şi au fost impuşi în toate ierarhiile militare comandanţii politici, ordonîndu-se evaziusubordonarea cadrelor de comandă la toate nivelurile. De aici, constrîngerea corpului ofiţerilor să se transforme în apologeţi ai ierarhiei supreme de partid.

Exploatarea armatei, pedalîndu-se pe factorii : organizare, disciplină, randament, s-a efectuat încadrîndu-se santierele (aşa-zise) naţionale cu efective de militari, forţîndu-se ritmul şi volumul de lucru pînă la limita muncii silnice şi neglijîndu-se în mod inadmisibil pregătirea militară şi specială a contingentelor. Întreg corpul de comandă al marilor unităţi a fost format din generali care au corespuns şablonului roşu de selecţie : supunerie totală faţă de regimul comunist, disparitia replicei în faţa comandantului suprem, acceptarea primatului p.c.r. în ierarhia valorilor naţionale şi citarea României în ordine secundară, primirea cu recunoştinţă şi devotament personal a vizei „bun de tipar" (general) din partea Secretarului politic al armatei şi înţelegerea fără rezerve a faptului că „Steţarul din Scornicești" era în primul rînd secretar general al p.c.r., apoi preşedintele Republicii Socialiste România şi, în sfîrşit, comandant suprem al forţelor armate. Filtrele politice p.c.r. n-au permis decît trecerea cadrelor din elita roşie.

Comuniştii, sub autoritatea totală a generalului de armată Emil Bodnarenco (Bodnăraş), au introdus în protocolul relaţiilor dintre comandanţi şi subordonaţi umilitorul salut : SĂ TRĂIŢI, salut aplicat în relaţia

C-dor av. (r) MIRCEA ŞTEFAN CIOROIU
Cavaler al ordinului Virtutea Aeronauticii cu spade şi barete de aur

(Continuare în pagina a 4-a)

Ieri a încetat din viaţă, la locuinţa sa din Bucureşti, RADU NICULESCU-BUZEŞTI, membru de onoare al Partidului Naţional Ţărănesc creştin şi democrat.

Îngrijorare în legătură cu situaţia din Bucovina de nord, R.S.S. Moldovenească şi Basarabia de sud

Partea de răsărit a poporului român, din Bucovina de nord şi Basarabia intrată în 1940 în componenţa U.R.S.S., a fost fărîmiţată în trei teritorii. Bucovina de nord şi Basarabia de sud au fost integrate Ucrainei, iar partea de nord şi centrală a Basarabiei şi malul de răsărit al Nistrului constituie R.S.S. Moldovenească. Anexarea Basarabiei s-a hotărît în 1939, în cadrul tratatului secret dintre Germania şi U.R.S.S. În 1940 sovieticii îşi extind planurile expansioniste şi asupra Bucovinei de nord. Poporul român, de pe malul de răsărit al Prutului, pînă pe malul de răsărit al Nistrului, a fost supus unui diabolic plan de deznaţionalizare. I s-a interzis cultivarea în limba proprie. Un impresionant număr de români au fost deportaţi în Siberia şi în alte zone ale U.R.S.S. Basarabia şi Bucovina de nord au fost masiv colonizate cu ruşi. Ucrainienii au pătruns în număr mare, mai ales în Basarabia de sud şi în Bucovina de nord. Atentatul împotriva dreptului la existenţă a românilor din Basarabia şi Bucovina de nord continuă cu febrilitate, fiind dirijat şi susţinut de resturile forţelor imperiale ruseşti. Planurile de dizlocare a unităţii teritoriale a zonei de pe malul de răsărit al Prutului, pînă pe malul de răsărit al Nistrului, prin tentativele de formare a unor „republici" independente de către ruşi, la Tiraspol, sau de către găgăuzi, în puţinele localităţi cu preponderenţă a minorităţii găgăuze, de regulă dispersate între localităţile de moldoveni, sînt sortite în mod sigur eşecului.

Românii sînt aproximativ 70% din numărul populaţiei R.S.S. Moldoveneşti. Cum ar proceda Rusia propriu-zisă, dacă pe o parte din teritoriul său ar pătrunde, să zicem, chinezii sau americanii, iar de la un timp ar hotărî să se constituie stat în stat ? Sau ce ar zice americanii, japonezii, italienii, sau oricare alt popor, dacă pe teritoriul lor ar pătrunde ruşii, apoi ar încerca să se constituie stat în stat ?

Poporul român este bun şi îndelung răbdător, ceea ce nu înseamnă că va îngădui ceea ce nici un popor din lume nu ar accepta.

Este imprudent să se ajungă pînă acolo încît U.R.S.S. de azi să poată fi deferită în faţa justiţiei, pentru genocid şi dezmembrarea unei unităţi teritoriale cu adînc temei istoric, prin constituirea unor teritorii „independente", numai pentru că resturile forţelor coloniale din U.R.S.S. se mai opun procesului de decolonizare.

Congresul deputaţilor poporului al U.R.S.S. a condamnat cu majoritate de voturi tratatul Ribbentrop-Molotov. Condamnarea implică automat intervenţia Moscovei în sprijinul celor cărora, prin acest tratat li s-au pricinuit cutremurătoare nedreptăţi. Prin această condamnare, considerăm că U.R.S.S. recunoaşte în fapt ca nulă acţiunea de violare a dreptului românilor de pe malul de răsărit al Prutului, pînă pe malul de răsărit al Nistrului, de a-şi hotărî singur soarta.

Bucureşti, 10 febr. 1990

GHEORGHE GAVRILĂ-COPIL
preşedintele
Comitetului naţional de acţiune
Bucureşti – Chişinău
Liberă Trecere

Un partid de dreapta?

Dacă aş fi crezut vreun moment că P.N.Ţ.-c.d. este un partid de dreapta, nu aş fi scris un rînd măcar în această gazetă. Dar ştiu că realitatea este cu totul alta. Partidul Naţional Ţărănesc — creştin şi democrat este un partid de centru-stînga. Este o afirmaţie care nu poate fi contestată de nici un om de bună-credinţă, care citeşte atent şi fără idei preconcepute (explicabile poate după atîţia ani de minciună) programul acestui partid, opţiunile sale sociale, economice şi politice.

Şi totuşi de unde confuzia ? De unde ideea, care a putut fi auzită chiar şi la televiziune, că P.N.Ţ.-c.d. ar fi cea mai „de dreapta" formaţiune politică reprezentată în Consiliul Provizoriu de Uniune Naţională ? Cred că explicaţia trebuie căutată în intransigenţa manifestată de P.N.Ţ.-c.d. pentru apărarea principiilor democraţiei, în respingerea extremelor politice de stînga (comunismul), ca şi de dreapta (fascismul) pentru că extremele se ating ; în procedeele şi scopurile lor. Virgil Madgearu a fost asasinat de legionari în aceeaşi zi cu Nicolae Iorga, dar dacă nu ar fi fost împuşcaţi de extrema dreaptă, ar fi împărtăşit fără îndoială soarta celorlalţi fruntaşi politici care au murit în lagărele extremei stîngi. Pe de altă parte, muncitorimea nu a fost sub nici un regim la fel de exploatată, de anihilată ca forţă politică (pînă la pierderea conştiinţei de sine — ca şi ţărănimea de altminteri —) ca în regimul comunist.

ŞERBAN MADGEARU

(Continuare în pagina a 4-a)

Soarta tablourilor noastre

După ce am văzut cu toţii la televizor numărul mare de tablouri existente în casele dictatorilor, ne-am întrebat în mod firesc : de unde şi cum au luat cei doi tablourile ?

Primul popas l-am făcut la Muzeul de Artă al Republicii, în curs de refacere după distrugerile provocate în timpul zilelor incandescente ale Revoluţiei. Dl. Teodor Enescu, noul director al muzeului, ne-a oferit o serie de lămuriri: „Este vorba de o practică veche, care a apărut la puţin timp după înfiinţarea muzeului. Tablourile au început să fie solicitate, şi ele au fost luate de la muzeu prin două mijloace : în primul rînd o serie de lucrări erau pur şi simplu transferate din inventarul muzeului în inventarul gospodăriei de partid printr-o dispoziţie a fostului Comitet pentru cultură şi artă. În al doilea rînd, tot prin această dispoziţie, alte lucrări erau împrumutate, reînnoirea împrumutului făcîndu-se în fiecare an. O serie de lucrări erau achiziţionate direct de la particulari de către gospodăria de partid, folosindu-se în acest scop, pentru autentificarea şi stabilirea valorii tablourilor, comisia de experţi şi evaluare a muzeului. În total au fost îndepărtate din muzeu 96 de tablouri, a căror listă completă o avem", a încheiat dl. T. Enescu. După ce tablourile părăseau muzeul, practic urma lor se pierdea; nu a fost greu pentru o serie de tovarăşi să le ofere ulterior ceauşeştilor, pentru ca aceştia să se delecteze după munca grea pe care o depuneau pentru bunăstarea poporului.

Al doilea popas l-am făcut la Muzeul Colecţiilor de Artă ; acesta a suscitat, încă de la înfiinţarea sa, cele mai multe suspiciuni, utilitatea sa fiind pusă de la început sub semnul întrebării. Se considera total neîndreptăţită scoaterea colecţiilor din casele unde fuseseră adăpostite, fiind lipsite astfel abuziv de mediul în care creşcuseră, conturînd treptat, pe nesimţite, însăşi personalitatea colecţionarului.

„De la Muzeul Colecţiilor nu a fost luat nici un tablou, lucru care se poate verifica prin consultarea numărului de inventar de pe spatele fiecărui tablou găsit în casele dictatorilor", ne-a asigurat d-na Thea Luca, şefă de secţie la acest muzeu. Odată ajunşi aici, ne întrebăm : care va fi soarta colecţiilor noastre pe viitor ?

Cînd s-a alcătuit acest muzeu s-a neglijat principala clauză testamentară care a condiţionat donarea către stat a unora dintre colecţii: ele trebuiau să rămînă în casele originare ! Problema este că nu toate colecţiile au fost donate cu această clauză. Era totodată nevoie să adunăm colecţiile într-o clădire salubră, unde se puteau asigura condiţiile adecvate de expunere şi conservare. Dispersarea colecţiilor în foarte multe puncte făcea imposibilă includerea lor într-un circuit turistic, ca să nu mai vorbim de necunoaşterea amplasamentului unor case memoriale chiar de către bucureşteni. Multe din tablourile care alcătuiesc o bună parte din colecţii nu sînt de nivelul unui muzeu naţional, aşa că pare o soluţie de bun simţ reunirea lor într-un muzeu unic, al colecţiilor de artă. Singura condiţie impusă de toţi donatorii a fost aceea ca tablourile să nu fie dispersate din cadrul colecţiei, ci să fie expuse în mod unitar. Această dorinţă ne întăreşte în convingerea că fiecare colecţionar este în esenţă un creator refulat care vrea să-şi eternizeze personalitatea tocmai prin colecţia sa. Deci, dacă soluţia muzeului colecţiilor este rezonabilă pentru unele dintre acestea (mai ales pentru acelea care nu aveau nici un loc unde puteau fi adăpostite, cum a fost colecţia Garabet G. Avacian), trebuie neapărat căutat mijlocul prin care celelalte patru colecţii mari, Oprescu, Dona, Zambaccian şi Slătineanu să se întoarcă în casele pe care n-ar fi trebuit să le părăsească niciodată.

Casa Oprescu avea în acelaşi timp caracterul unei case memoriale şi al unui muzeu de artă : putea fi văzută nu numai locuinţa unui profesor universitar român, dar şi sesizat orizontul intelectual al unui specialist în istoria artei. Printr-un act samavolnic colecţia a fost îndepărtată din casa care a fost atribuită unui membru al nomenclaturii ! Se impune ca o obligaţie morală ca aceste patru colecţii să fie readuse în casele donatorilor, unde, alături de mobile vechi, de alte obiecte de artă, în cadrul spaţiului interior specific, să poată reface atmosfera originară în care au crescut.

Cît priveşte Muzeul Simu (colecţia a fost donată statului în 1927), el a fost dărîmat cu buldozerele prin grija lui Doncea; tablourile care-l alcătuiau se află actualmente în trei locuri : la Muzeul de Artă, Muzeul Colecţiilor şi Muzeul municipiului Bucureşti. Dacă tot sîntem pe drumul refacerii valorilor noastre spirituale trebuie să începem cu reconstruirea cadrului fizic necesar, şi chiar cu acest muzeu Simu, căruia i se poate găsi un amplasament central. Dacă întreprinderea pare prea costisitoare, atunci măcar să fie refăcută colecţia, căci trebuie să se găsească un spaţiu şi pentru ea în Palatul Republicii care va fi destinat — sperăm definitiv, — numai artei. Reîntregirea colecţiei Simu n-ar fi decît un gest umil, departe de înălţimea actului patriotic care a făcut-o posibilă.

SORIN ŞTEFAN

www.arhivedinterbelic.ro

Un nou episod

Ieri seară pe micul ecran, am vizionat un nou episod din ciclul „1001 de Nopți" difuzat de TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ LIBERĂ și mă întreb cum va evolua serialul pentru copii ?

Au trecut două luni în care partidele au fost denigrate de C.F.S.N. și apoi amenințate de adepții acestuia din ce în ce mai furtunos. Am fost din nou martorii unor acuzații a celor trei reprezentanți : „Cine ești dumneata, domnule Cîmpeanu ?", „Ce ați făcut în timpul revoluției, domnilor C. Coposu și I. Lup ?". Oare ei sînt răspunzătorii celor întîmplate în București ? Oare sutele de mii de membri care au aderat de bună voie la platformele lor politice nu ne spun nimic ?

Sînt de acord că cei care au forțat ușa Consiliului de Miniștri din Piața Victoriei sînt de condamnat, dar ce spuneți de miile de manifestanți pașnici ? Nu ar fi mai bine să aflăm și să cercetăm cauzele pentru a putea împiedica efectele ?

Luni 19.02.1990 s-a spus de multe ori că cei din 18.02.1990 au fost persoane individuale și că partidele nu au organizat nimic, dar nimeni nu a vrut să creadă : amenințau cu violență în cazul unor noi manifestații. Dar oare aceste manifestații nu sînt primele semne ale libertății ?

Ce vor cei ce strigă : „Vrem liniște pentru copiii noștri !" Se referă la „liniștea" din vremea dictaturii, cînd nimeni nu avea curajul să spună nimic ? Oare democrația nu este amenințată de o nouă dictatură, cea a minerilor ? Să nu uităm că aceiași mineri au venit la București și în 29.01.1990 cerînd desființarea partidelor în favoarea F.S.N.-ului, iar acum își oferă serviciile Parlamentului constituit cu aceleași partide acuzate atunci (și atunci și acum au venit cînd „liniștea" se instaurase).

S-au vehiculat cuvintele „Guvern" și „Parlament" fără a face diferența dintre ele și fără a ține cont că primul este subordonat Parlamentului. Nu este aceasta o lipsă de consecvență din partea minerilor în timp ce manifestanții au cerut, cer și vor cere adoptarea acelorași măsuri ?

S-au pus multe întrebări, dar vorbitorii nu au fost lăsați să răspundă, iar domnii miniștri V.A. Stănculescu și M. Chițac nu au putut să dea un răspuns ferm, pentru că nu s-a înțeles ce vroiau cei 6 000 de mineri (cred că nici ei nu știau ce revendicau).

Au protestat pentru actele de violență și sîntem de acord cu ei. Nu ni s-a spus dacă ne mai acordă dreptul să manifestăm pașnic în București sau în țară ?

Nu sîntem obișnuiți ca în conducerea țării să avem mai mulți oameni care să aibă opinii diferite, dar să nu uităm că la baza progresului au stat contradicțiile și fără acestea nu vom ajunge decît la un nou comunism. Chiar și cu o față umanitară vor fi mulți care nu-l vor accepta.

Deci vă întreb domnilor mineri : ne lăsați să învățăm A.B.C.-ul libertății și al democrației sau va trebui să vă asigurăm condiții de trai aici în București ? Fără o gîndire politică sănătoasă, fără privatizare și fără pluripartidism, considerăm că economia noastră nu va putea fi restabilită. Gîndiți-vă pentru că noi vă așteptăm să fiți alături. Nu sîntem pentru violență și nu aprobăm grupul restrîns care a violat Consiliul de Miniștri, vizitat apoi și de alți curioși, dar amenințările cu forța ne afectează și pe noi cei pașnici înscriși sau nu în vreun partid.

Nu credeți că ar fi mai bine să cereți alături de noi grăbirea elucidării secretului securității, al morților și al răniților ?

Nu uitați : dîndu-le timp, criminalii își vor șterge urmele și vor rămîne nepedepsiți.

CORNELIA DIMOFTE

„Și cu asta, ce-am făcut?"

Domnilor, dacă vă spun !... Trebuie să mă credeți, pentru că noi, oamenii cu bune intenții, este musai să-i credem pe cei asemeni nouă !

Am privit mult pe micul ecran, prin intermediul „Televiziunii Române Libere" (între ghilimele triple), înregistrarea din 18 februarie a.c. La ce vreau să mă refer ? La cele două cazuri cu tendință denigratoare și tendențioasă forțată. Ați citit bine ! Forțată ! Eu, dacă aș fi, dar nu sînt, un factor mai de decizie la T.V.R.L., aș înființa o emisiune : „Ce văd, și ce nu văd telespectatorii !" (Asta în cazul în care aș putea să mă mențin pe poziții imparțiale...).

Faptul că un anumit colonel (îi avem fotografia — dar să nu mă întrebați din ce armă face parte) a impus celor arestați să recunoască și să pozeze în fața camerei de luat vederi că au primit bani ca să participe la spargerea sediului Consiliului de Miniștri, nu putem să-i dovedim... Dar putem să dovedim că „televiziunea imparțială" a transmis casete selectate (se poate citi cenzurate), după bunul ei plac (sau al altcuiva).

Exemplificăm : Puștiul „răpit de acasă" chipurile, în fața cameramanului, a dl. colonel și a altor persoane, a arătat gulerul cămășii pe care o purta de cinci zile... S-a constatat (de către toți cei prezenți) că aceasta era curată și nici vorbă să fi fost purtată atîtea zile... Da, dar „cu asta, ce-am făcut ?"...

Cazul doi, care la tele a fost de fapt cazul I, este cel cu cei 500 de lei. Pot să jur că majoritatea celor ce au vizionat înregistrarea „T.V.R.L." (între ghilimele triple), este convinsă că un partid politic este autorul cumpărării de conștiință ! De unde această convingere ? Păi nu s-a dat și la televizor ? Te mai îndoiești ? Doar știe toată lumea că acum televiziunea este liberă ! ! !

„A crede, sau a nu crede, aceasta-i întrebarea ?"

Caseta cu înregistrarea interviului integral se află în posesia avocatului nostru și stă la dispoziția oricărui contestatar !

Pe lîngă ceea ce am văzut pe micul ecran, prin grija „T.V.R.L." (între ghilimele triple), mai există și o continuare. Din cine știe ce „rațiuni superioare", care pe noi ne depășesc, interviul a fost cenzurat, așa fel încît să denigreze pe nedrept partidele, în special pe cele istorice.

Reproducem aproximativ urmarea interviului în cauză, pe care ochii noștri, probabil, n-au fost suficient de demni să îl vizioneze :

— Pentru ce sumă ați fi dispus să omorîți un om ?

— Pentru nici una.

— Dacă pentru 500 de lei sînteți dispus să riscați cîțiva ani de pușcărie, care-i prețul dvs. ? Poate vrea cineva să vă angajeze, într-o astfel de acțiune...

— Am terminat armata ca orice om și aș vrea să-mi întemeiez o familie (asta am văzut, caseta cenzurată fiind). Cineva de aici m-a pus să spun că am luat bani, promițîndu-mi că voi scăpa. Nu-l recunosc pe cel ce m-a pus să mint...

— N-ai luat deci bani ?

— Nu. Am venit ca și ceilalți, demonstranții ca să văd și eu... Am fost împins înăuntru. Cel ce m-a pus să mint era cu barbă și cu părul cărunt. Înalt pînă într-un metru și optzeci și cinci.

ÎN NUMELE DE OM, STRIG : Trăiască „T.V.R.L." (între ghilimele triple). „Și cu asta, ce-am făcut ?".

VICTOR DANC

Încă o pagină de istorie...

...s-a întors duminică, din zbuciumata cronică a celor două luni scurse de la Revoluție. Pagini cu nedumeriri și îndoieli, pagini de căutări și dezamăgiri, pagini de dispreț față de cererile populare, pagini de denaturări și dezinformări, ajungînd pînă la minciuna sfruntată.

Căci bineînțeles aici s-a ajuns și de data aceasta. În versiunea „oficială" un grup de turbulenți au atacat palatul din piața Victoriei, au pătruns înăuntru și au provocat distrugeri. Agrementată de scurte scene înregistrate „pe viu" care arătau — nici nu se putea altfel — oameni beți care se voiau reprezentativi. Înregistrări din care lipsea însă tot bineînțeles, arma pe care dl. viceprim ministru o avea asupra lui și pe care a putut-o vedea o piață întreagă. Ceva cam în genul performanței pe care-a făcut-o TV în zilele de 21 decembrie, cînd a transmis în continuare vorbirea călăului și „manifestația populară", cînd în piață nu se mai afla nimeni.

Nu se cădea pentru un minimum de bună credință să se spună și ce anume a provocat toate acestea ?

O mulțime de oameni care depășea poate de zeci de ori cele cîteva sute numărate de T.V. în care se aflau reprezentate toate categoriile, de la funcționari, la muncitori, de la intelectuali la pălmași și de la studenți la gospodine, au manifestat timp de peste 3 ore pașnic și civilizat. Ei protestau împotriva menținerii și camuflării securității, împotriva manipulării în continuare a T.V., împotriva nedemocratizării țării, împotriva felului în care a fost tratată armata ai cărei reprezentanți au fost ținuți pe la uși și plimbați, ca pînă la urmă să li se înlocuiască ministrul contestat cu... primul adjunct „de pînă în ziua de 22 decembrie 1989.

Toate au decurs liniștit pînă în momentul în care trei tineri au cerut să se arboreze tricolorul pe balconul palatului. Nu li s-a permis — de ce oare căci lucrurile se opreau aici — și atunci au încercat să se cațere pînă la balcon. Încercare temerară care însă, fără ajutorul unor persoane din balcon, nu ar fi reușit. Au fost lăsați să se urce pentru ca imediat să fie imobilizați și duși din balcon înăuntru, nu se știe exact unde. Desigur că lumea nu putea asista impasibilă la acest act de provocare, care a fost urmat de o tăcere totală, față de protestele tot mai vehemente ale mulțimii, care cerea să i se spună unde au fost duși și solicitată eliberarea lor. Tensiunea creștea în aceste condiții, clipă de clipă, pînă în momentul în care un ARO a străbătut mulțimea și o serie de oameni au strigat că l-au văzut pe cei trei în el. Mînia îndelung reținută a izbucnit cu putere, s-au aruncat pietre în geamuri (de fapt bulgări de pămînt) și s-a intrat în palat. Au fost ceruți și căutați cei trei, dar nefiind găsiți și nimeni din cei din clădire, militari și polițiști nefiind capabili să răspundă, toți cei aflați acolo au hotărît — în consens cu cei de afară — să nu părăsească clădirea pînă la reapariția celor trei.

În interiorul palatului s-a pătruns sub deviza „fără violență" și cu consensul de a nu se produce stricăciuni. Și nu s-au produs, numai dacă nu se asimilează cu stricăciuni cele două aspecte de mai jos. Unul din ele ar fi găsirea dl. Voican, purtătorul unei superbe arme automate, pe care o avea conform declarațiilor sale pentru a se apăra seara cînd se înapoiază acasă (desigur pe jos, singur în niște cartiere mărginașe). A fost prezentat la balcon și cu toată certitudinea nu a pățit nimic grav, nu a fost nici lovit și nici bruscat. Poate cel mult împins mai puternic în înghesuială. De altfel tot timpul lîngă dînsul a fost prezent un ofițer (cu epoleți verzi) care ar trebui să confirme aceste realități. Dealtfel acesta l-a și luat din balcon, conducîndu-l nu se știe unde în acel moment, apărînd ulterior la televiziune, pentru a spune că a fost... în pericol de moarte. D-le Voican de ce nu sînteți sincer ? Dacă ar fi avut cineva cea mai mică intenție de acest fel, sau ar fi lansat măcar ideea, nu mai ajungeați — fie cu iertare — să apăreți la T.V.

Al doilea ar fi găsirea unui mare număr de volume de propagandă comunistă, legate și în perfectă stare. O astfel de literatură tiranul o evacuase în debara, dar aici era păstrată cu grijă, ceea ce a lăsat fără replică pe toată lumea. Aceasta este adevărat, au fost aduse — nu toate — însă în balcon și aruncate jos întregi sau în fascicole, pentru ca să aibă cît mai mulți o amintire.

Toți cei din piață, cărora li se comunica din cînd în cînd ce se mai anunță la T.V., au considerat că acestea nu sînt și nu pot fi distrugeri. Sau poate că este taxată ca atare tratamentul aplicat unui falnic steag roșu al p.c.r., găsit și el în stare perfectă și din care nu a mai rămas nimic.

T.V.R.L. a dat un „examen strălucit de independență", pe care l-a trecut cu succes, neavînd nici un car de reportaj de față în tot acest timp. A dat cîteva imagini totuși, trunchiate și selective, cu multă abilitate, care puteau fi luate numai cu camere de luat vederi portabile, din care este adevărat, au fost vreo două la fața locului. Nu știi ce să admiri mai întîi : operativitatea cu care s-au deplasat și în punctele cheie, sau recordul de înregistrare, transmitere, prelucrare și prezentare a casetelor în numai cîteva ore — mai ales dacă punem la socoteală și selectarea riguroasă a ceea ce trebuie difuzat și ce nu. Deh — ce nu face T.V. pentru informarea opiniei publice ?

Pînă acum lipsește scena finală.

În tot acest răstimp, pe nesimțite au apărut, cam peste tot, detașamente din ce în ce mai numeroase de militari, care au umplut interiorul palatului, evacuînd, încetul cu încetul, o mare parte din oamenii ce se aflau în interior. Dacă despre militari nu putem ști cui aparțin, noului ministru al apărării naționale direct sau afiliaților săi, despre pompierii care și-au făcut și ei apariția în piață știm în subordinea cui se află. După aceste manevre efectuate, e drept cu tehnică în abilitate desăvîrșită, palatul a fost înconjurat de patru rînduri de militari înarmați cu automate și ținîndu-se de braț formînd un zid puternic pentru a împiedica orice încercare de a se pătrunde în interior, pentru a se veni în ajutorul celor aflați încă în balcon : cîteva zeci, poate o sută la număr. Acestia au fost imediat luați cu asalt, bruscați și violentați în văzul și protestele întregii mulțimi din piață și duși înăuntru, de unde nu au mai apărut. Pentru cei ce s-au ilustrat în acest asalt valoros, au fost atît cît s-a putut vedea de jos, în întunericul care predomina, o serie de indivizi îmbrăcați în combinezoane și cu bîte pe cap, ce nu păreau a fi parașutiști. Pe aceștia cine-i revendică ca apartenență ?

Chiar dacă T.V.R.L. nu a mai difuzat și aceste imagini care erau cele mai grăitoare și semnificative asupra unor metode care pot fi recunoscute, ele au fost înregistrate și vor rămîne întipărite milior și milior de oameni care au fost martori acolo.

Ce se va întîmpla mai departe ? Ce va urma ?

Din nou o defilare neîntreruptă de „mutații" (nu le numim „colete") care să dezaprobe, să condamne cu indignare și să-și dea adeziunea deplină după vechi și răsuflate scenarii ?

Poporul român nu mai trebuie să accepte așa ceva !

ALARMĂ!

Sediul din P-ța Victoriei este împînzit de securiști :

Are, n-are treaba, cetățeanul, mai ales cînd este și turmentat, trece prin P-ța Victoriei pentru a afla cu cine votează. Așa se face că aseară, în drum spre casă, m-am oprit în locul cu pricina. Mîlung profesionist. Cum sînt contra, sînt „salutat" și dus înăuntru, în sala de consiliu de la et. 1.

Sîntem mai mulți. Ni se iau declarații de către o comisie. „Dați-mi, domnule, drumul, am acasă patru copii !" spune un bărbat. „N-am făcut nimic !".

Mi-aduc aminte, scena parcă-i trasă la xerox, așa se întîmplase și pe 21 decembrie, fusesem luați la normă și înghesuiți la Jilava.

Mi se cer actele. Cum n-am, fiind, de-atunci, din decembrie, reținute la sediul din Eforie, mă legitimez cu petele de sînge rămase pe blugi de la ancheta. „Ce meserie aveți ?" mă întreabă anchetatoarea, o doamnă subofițer de poliție. „Sînt profesor, doamnă", îi răspund. Doamna se uită lung la mine, mă roagă să dau o declarație asupra împrejurărilor în care am ajuns în Piață. O scriu și aștept.

N-am ceas, e probabil 7 seara. Intră d-l viceprim-ministru Gelu Voican-Voiculescu. Mă ridic și mă îndrept către d-sa. Îi explic. „Se va cerceta" — spune d-sa.

Lîngă mine se află un cetățean cu ochiul tumefiat. Eu am scăpat ușor, doar cu niște ghionturi. Tuturor ni se cere să recunoaștem că am participat la manifestația de duminică și care a arătat că totuși dl. Brucan a avut, într-o privință, dreptate, nu mai spun care.

D-na subofițer este obosită, lasă ancheta unor soldați (soldați or fi de se pricep la anchete ?). Unul dintre ei mă cheamă, mă întreabă dacă am fost duminică în Piață. Dacă sînt pentru sau împotriva feseneului, din ce partid fac parte (de ! armata nu face politică...)

Afară se aud minerii.

„Trebuie să vorbiți cu d-l Voican" îmi spune d-na subofițer. Să-i explicați dînsului".

Sînt condus la cabinetul viceprim-ministrului, femeii îi este frică să nu-mi facă ceva minerii care urmează să vină în sala de consiliu, la întîlnirea cu d-l Iliescu. Pe culoar dau nas în nas cu d-l Cazimir Ionescu, îl zăresc, fugitiv, și pe d-l Iliescu parcă. Intru împreună cu doamna într-o cameră. O masă lungă. În capul ei, un birou la care stă un domn cu barbă. În dreapta, o măsuță pe care sînt sticle cu apă minerală. Lîngă geam o mașină de scris cu carcasa albă. Pe masă, ziare.

Sînt dat în primire unui soldat. „Răspunzi cu viața de dînsul" îi spune d-na subofițer. „Trebuie să intre la d-l Voican".

În cealaltă cameră, cabinetul viceprim-ministrului, lume multă. Se uită la televizor. Sînt arătați unii dintre cei care au devastat duminică sediul guvernului, în care mă aflu. Un chelner aduce o tavă cu sandvișuri. Stau de vorbă cu soldatul. Intră d-l Voican, mă fixează, dar n-are timp pentru mine.

Toți pleacă la întîlnirea cu minerii. Sînt mulți. Toți civili, majoritatea tineri.

Apare d-l general Stănculescu. „Bună seara, domnule ministru !" Îmi întinde mîna. Dispare. Fumez împreună cu soldatul. Vorbim. Deodată ușa se deschide și dau năvală mai mulți, între care și o femeie. Au adus un demonstrant de duminică. Printre ei, un bărbat înalt, de 31 de ani, cu mustață, ce are la gît atîrnat un aparat de filmat. Cineva îi cere buletinul. Femeia cere să i se facă percheziție. Omul scoate din buzunar 250 de lei. „Ăștia sînt banii pe care ți i-au dat țărăniștii ?". E foarte tînăr. I se cere o declarație. Este înjurat de cineva. Omul protestează, spune că a intrat duminică în sediu fiindcă dorea să apere documentele. „De unde știi tu că în sediu sînt documente ?". „Au spus la televizor !" E logic. „Ați ajuns să mă judecați voi ?" De asta am luptat la Universitate, să mă înjurați și condamnați voi ? Cine sînteți ?". „Să știi — îi spune femeia — că deși sînt în civil, sînt ofițer. Te va judeca tribunalul militar. Dă declarație !"

Deci în sediul guvernului sînt securiști, aceiași dinainte, în „civil".

Citesc, mă fac surdo-mut, cer o țigară. Sînt degajat. Arestatul protestează în continuare. Apare un ofițer de armată. „Luați-l de aici și duceți-l afară, să-l linșeze minerii !" E scos din cameră. „Să-l bateți bine !" mai spune ofițerul și pleacă și el.

„Lasă-l, vine el pe mîna mea !" spune un bărbat în vîrstă, scund. Rămîn iar cu soldatul meu. Iar apar civili, împreună cu doi militari. Unul dintre ei îi dictează unuia din militari : „Scrie că l-ai recunoscut ca fiind duminică în sediu !" Omul se îndoiește, ezită, crede în buna intenție a tînărului de a apăra documentele. Este presat.

Tînărul cu aparatul de filmat face glume, le cere celorlalți să îi caute un bărbos de la P.N.T., povestește cum îi „filează" pe cei care intră pe la partide, povestește ceva despre duminică, că cineva l-a legitimat, că i-a arătat cartea de acreditare. „Mi-a zis : ești securit ! Ce, era să îi spun că sînt ?"

Un altul povestește cum a făcut școala de ofițeri, altul se întinde pe canapeaua de lîngă ușă, altul mă fixează cu un teleobiectiv, este așteptat un ziarist de la „România liberă". Bărbatul cu barbă care se află în capul mesei revine cu o sticlă de vin roșu, îl invită și pe ofițerul militar. În fața mea bărbatul în vîrstă și scund vorbește în șoaptă cu un altul ceva nebulos despre valută și bani, are nevoie să împartă, nu înțeleg cum și cui să împartă. Cel cu aparatul de filmat povestește de unul pe care tot îl caută prin oraș, eu citesc **Libertatea** și **Dreptatea**, nu înțeleg nimic din ce scrie fiindcă îmi stau pe creier doi oameni din cameră, doi securiști pe care îi cunosc foarte bine.

D-na subofițer revine, profit de prilej, o rog să îmi dea drumul, cine știe unde pot ajunge, este ora 23 și 40'. „Veniți mîine și îi explicați d-lui Voican !" spune femeia mai mult pentru ceilalți.

Ieșim afară pe culoar, facem la dreapta, apoi la stînga, și coborîm scările. Doamna se ceartă cu un tînăr. Nu este de acord cu tratamentul aplicat arestatului. O rog să mă conducă afară.

Îi sărut mîna la ieșire. La megafoane se aude d-l Iliescu.

ALARMĂ ! SECURIȘTII SÎNT CHIAR ÎN CLĂDIREA GUVERNULUI !

Prof. VALERIU MANGU

Cine îl susținea pe „minerul de onoare"

Ne-a produs multă îngrijorare prezența arogantă și zgomotoasă în Capitală a unor reprezentanți ai minerilor din Valea Jiului.

Scene caragialești punctate cu momente de-a dreptul grețoase. Aveai sentimentul că te afli în fața unei judecăți lombroziene. În numele generozității erau gata de-a săvîrși crime. Dialog de natură ceaușistă, adică dreptul de a vorbi și a răspunde să-l aibă o singură parte.

Știm din declarațiile minerilor adevărați, că au fost absolviți de la serviciu, că oficial s-au rezervat trenurile speciale, că li s-a asigurat hrana gratuit și au primit 100 lei pe zi. Ne întrebăm : de unde sume atît de importante ? Probabil că securitatea dispune încă de fonduri cu nemiluita și continuă cumpărarea de clienți !

S-a întrebat : unde ați fost domnilor ? La această întrebare s-a răspuns pentru toți 43 de ani unde am fost. Dar noi cei din Timișoara vom dori să răspundem încă o dată unde am mai fost.

În ziua de 16 decembrie 1989 noi și nu alții am aprins, cu ardoare și credință în libertatea noastră și dreptul la libertate a întregului popor român, flacăra sfîntă a Revoluției.

Noi și nu alții în ziua de 17 decembrie am căzut răpuși de gloanțele securiștilor ticăloși în Piața Libertății din Timișoara, în Piața Operei și în alte colțuri ale orașului.

Noi muncitorii și floarea tineretului acestui străbun pămînt românesc am mușcat din nou țărîna, lăsînd zeci și zeci de victime în data de 18 decembrie în viteazul cartier muncitoresc din Calea Girocului, distrugînd tancuri și taburi ale asasinei organizații securiste.

Nouă ne-au ucis și rănit sute de copii, surori, mame și soții ciuma roșie a comunismului în frunte cu „minerul de onoare" pe care l-ați tămîiat.

Noi sîntem cei 200 000 de timișoreni cărora ne-a pierit frica de moarte cînd împăcați cu Dumnezeu am îngenunchiat spovedindu-ne întru Tatăl Nostru fierbinte cu fața la sfînta Catedrală care nu era a preoților, ci a noastră, popor născut creștin de 2000 de ani.

Noi sîntem cei 200 000 de români care am stat șase zile și nopți neminicați în credința că țara ne va auzi și se va scula din somnul cel de moarte a robiei comuniste și strigam să ne audă toată România : „LIBERTATE !", „DEMOCRAȚIE!", DREPTATE !", „AZI ÎN TIMIȘOARA, MÎINE ÎN TOATĂ ȚARA !".

Cine ne-a auzit ? Cine a sărit în sprijinul nostru ? Viteazul și bunul frate mai mare Bucureștiul. Iar după acest minunat popor al Bucureștiului au venit și ceilalți frați din Arad, Sibiu, Brașov, Cluj...

Unde erați voi cu strigătele voastre în acele momente ? Știm că nu era nici simplu și nici ușor să te avînți într-o luptă pe viață și moarte. Motiv pentru care nu puteam pretinde nimănui să urmeze poporul răsculat al Timișoarei, care nu a cerut pîine, ci libertate și democrație. Noi nu ne referim la zecile de mii de mineri care trudesc din greu și conștiincios, după cum nici la cea mai mare parte a minerilor veniți în Capitală. Ne gîndim la plimbăreții care pînă mai ieri au adulat pe „minerul de onoare", obișnuiți să scandeze „eroice" lozinci mincinoase și josnice. Cozilor de topor care au terorizat minerii și acum încearcă prin căi viclene să-i mențină în mizeria comunistă le adresăm reproșul nostru.

Condamnăm pe toți care au atacat ca niște barbari sediile partidelor din sate și orașe pe data de 29 ianuarie 1990 și au ucis oameni. Condamnăm, de asemenea, pe cei care cu aceeași sălbăticie au violat sediul Consiliului de Miniștri în data de 18 februarie 1990. Înfierăm fără nici o reținere pe cei ce au săvîrșit actele de vandalism care nu numai că au compromis și pătat sentimentele noastre pentru libertate și democrație, dar au pătat memoria eroilor Revoluției, a minunatei noastre armate, suflet din sufletul nostru. Și acum un răspuns pentru toți cei de bună și rea credință. Unde am fost ? Am fost în lagăre, închisori, pe munți și cîmpii. Am luptat pentru libertate și democrație purtînd cuvîntul pretutindeni în scris sau, cînd a fost nevoie, cu arma în mînă. Am fost peste tot luptători triști, goi și flămînzi, adesea cu moartea în suflet, dar niciodată învinși. Pentru apărarea țării și democrației împreună cu minunatul tineret sîntem gata oricînd de același sacrificiu.

Să nu uităm că sîntem unul din cele mai vechi popoare ale Europei, să se știe că respectăm legile democratice și libertățile fiecărui individ și grupe de indivizi. Respectăm pe cei care intră în dialog cu noi. Acestea sînt dovezi de demnitate și curaj civic, de popor demn, a trăi în bătrîna și strălucitoarea „CASĂ A EUROPEI".

Să se știe odată pentru totdeauna că cei plecați din țară pentru a lupta cu fapta sau cuvîntul, pentru drepturile poporului român sînt fiii buni ai acestei patrii. Așa au fost revoluționarii din 1948 ca Bălcescu, Alecsandri și alții care au purces la zidirea României mari.

MAGHEȚ IOAN — muncitor C.F.R.
NEGRUȚ FELICIAN — medic,
CÎMPEANU VIOREL — student,
GREȚ FLORIAN — muncitor,
GH. JUREBIE — economist.

Să avem puțină răbdare

A doua zi dimineață după manifestația din 18 februarie, s-au strîns din nou oameni în piața Victoriei. De ce ? l-am întrebat, iar ei la fel de prompt mi-au răspuns : „Am venit să ne exprimăm indignarea în legătură cu cele întîmplate ieri". Bine, dar cum să vă exprimați indignarea, m-am întrebat și nu mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau un răspuns.

Acea masă de oameni, oameni de condiție proastă după cum se putea vedea, urlau și țipau împroșcînd cu salivă pe toți cei care îndrăzneau să-i contrazică. Erau congestionați de furie, ei, „oamenii de bine" erau „indignați". Își „exprimau indignarea". Cu bîte și cu ciomege ! În fața mea au luat la bătaie un domn între două vîrste doar pentru că avea ziarul „Dreptatea" în mînă și insigna cu P.N.Ț. prinsă la haină. Atunci cînd am intervenit nu s-au dat în lături să procedeze la fel, strigîndu-mi că sînt drogată și legionară.

Impresionant mod de a-și „exprima indignarea". De fapt, caracteristic.

O altă mentalitate tipic securistă a fost faptul că pe-un ton dictatorial mi-au cerut actele și legitimația de muncă. I-am întrebat : Dar voi toți care sînteți adunați aici aveți serviciu ? Da, mi-au răspuns, venim acum chiar de la serviciu, ne-am învoit pentru două ore, ca să rezolvăm problema aceasta. V-ați învoit, dar sînteți pontați ? Bineînțeles, dar ce legătură are una cu alta ? Noi am venit să ne exprimăm indignarea.

Oare cine le-o fi băgat în cap aceste vorbe pe care ei mi le rosteau de atîtea ori, ca pe-o poezie învățată bine ?

Oare cine îi chemase acolo ca să-și „exprime indignarea" în timp ce erau învoiți de la serviciu ?

Să pregătească F.S.N.-ul o nouă contramanifestație a „oamenilor de bine" ce doresc să-și prezinte încă o dată adeziunea, speranța într-un viitor ?

După ce atîția oameni nu au avut curajul de a se exprima, acum peste tot nu auzi vorbindu-se decît despre democrație, „în numele democrației" sau despre libertate, cuvinte prea mari pentru a nu ascunde în spatele lor o minciună găunoasă, mascată de scopuri nobile. Dintr-o dată oamenii, masa de oameni care poate fi mînată cu ușurință de la stînga la dreapta și invers fără să știe prea bine nici ei de ce, au descoperit cît de plăcut este să fii ascultat de alții. Astfel ei și-au pierdut orice simț al măsurii, ba chiar și acel puțin bun simț, care mai zăcea dosit pe undeva. Ei au început a gînguri și au constatat că vorbele lor sînt sonore și gîdilă plăcut auzul. Și așa au realizat că reprezintă o forță.

Acum ei nu încearcă decît să recupereze cei 45 de ani de tăcere. Să-i lăsăm dar să urle pînă se vor liniști, se vor goli de atîta neputință și se vor lepăda de complexe.

Să-i lăsăm, dară, să-și „exprime indignarea". Să avem puțintică răbdare !

AURA ALEXA IOAN

„Opere alese" în Piața Victoriei

Duminică 18 februarie a.c. a avut loc în Piața Victoriei o manifestație spontană și neorganizată de vreun partid, la care niște indivizi cu un comportament violent au pătruns în sediul Guvernului. Au provocat pagube și stricăciuni în interior, dar au găsit în birourile liderilor F.S.N. volume din „Operele alese" ale mult „iubitului"... Credem că le-ați văzut în înregistrarea făcută de către T.V.R.L. Cu toții am rămas surprinși și ne-am pus întrebarea: ce caută aceste volume în sediul unui guvern care pretinde că pornește pe calea democrației ? Precis una de tip nou.

Domnii Iliescu și Roman au vorbit în repetate rînduri de această nouă democrație. Acum ei se „cultivă" din „operele de o inestimabilă valoare" ale lui ceaușescu. Probabil că nu au o pregătire politică la nivelul predecesorului lor și nu vor nici ei să se lase mai prejos. Credem că acești lideri pregătesc acum un nou volum care se inspiră din „prețioasele indicații" ale tovarășului și care s-ar putea intitula : „România pe drumul construcției societății feseniste multilateral dezvoltate". Nu știm cînd va apare, dar sîntem în așteptare.

Oare domnii Iliescu și Roman, care au zis la un moment dat că toate cărțile dictatorului au fost scoase din biblioteci, trimise la topit sau arse, nu se simt compromiși acum cînd întregul popor e sătul pînă peste cap de asemenea idei învechite și criminale ?

Sperăm să nu mai întîlnim de acum încolo opere alese nici nealese cuprinzînd propagandă marxist-leninistă și ceaușistă.

ROBERT GRIGA

Criza din economia românească

Interviu cu dl. ION RAȚIU

Întrebare : *Fiind la curent cu starea de lucruri trecută, ați avut impresia că s-a schimbat ceva fundamental în viața României ?*

Răspuns : Am observat „modificări cosmetice" reale, ca de exemplu : îmbunătățirea livrării de carburant, petrol, mai multă mîncare, mai multă lumină pe străzi. În ceea ce privește producția în industrie am mari temeri că situația ei se va înrăutăți. Am aflat de la un director din uzina „23 August" că din capacitatea de producție a uzinei se utilizează doar 50—55%. Dacă se continuă acest sistem, salariații vor primi doar 40% din salarii. Astfel de stări au drept explicație, în parte, lipsa de materii prime, de unelte moderne și piese de schimb. De aceea guvernul va trebui să ia măsuri rapide neîntîrziate pentru remedierea acestor deficiențe.

Întrebare : *Credeți că ajutoarele venite din străinătate vor putea reuși să scoată din impas această economie ?*

Răspuns : Se contează mult pe un ajutor masiv economic din Occident. Eu cred că nu asta este soluția. Refacerea economică a țării, asigurarea unei prosperități reale nu se pot face fără schimbarea sistemului de producție în România.

Întrebare : *Cum vedeți problema importării de specialiști, ținînd cont de faptul că economia românească are nevoie nu numai de utilaje moderne dar și de oameni care să fie la curent cu ultimele noutăți în materie de tehnologie modernă ?*

Răspuns : Tehnologia românească se află înapoia pasului Occidentului. Să luăm ca exemplu doar industria electrotehnică, care este mult în urmă față de cea occidentală. Noi trebuie să importăm aparatură, specialiști și în același timp să începem pregătirea propriilor noștri specialiști.

Întrebare : *Cum privește lumea din Occident felul în care evoluează situația în România și în ce măsură influențează actuala guvernare dorința de a ne ajuta în continuare ?*

Răspuns : Nu cred că Occidentul va ajuta România în continuare, sub regimul actual de guvernare. Trebuie să se deschidă porțile producției private. Primul pas care s-a făcut este nesatisfăcător. În loc să se dea mînă liberă societăților particulare cu cel mult 20 de persoane, ar trebui ca inițiativa liberă să fie îngăduită fără limită, indiferent de unde vine.

Întrebare : *Cum credeți că se poate rezolva criza economiei românești ?*

Răspuns : Pentru a avea o economie sănătoasă e nevoie de conducători capabili, de resurse materiale, de capital. Conducători capabili și resurse materiale avem. Problema capitalului este greu de rezolvat. Statul ar putea să facă împrumuturi pentru a le investi în economie. Trebuie să se creeze condițiile politice, de stabilitate și credibilitate pentru a atrage capitalul străin. Muncitorii trebuie să aibă și ei interes real, pentru a profita de acel capital, care este profitabil. De asemenea, este vital ca statul să nu permită abuzul de putere economică a capitalului străin. Trebuie să se pună o limită, capitalului străin investit.

Întrebare : *Ce influență are legea cererii și ofertei în economie ?*

Răspuns : Singura formă prin care economia românească ar putea să se dezvolte este de a se orienta după legea cererii și ofertei. Proprietatea privată este o prelungire a personalității omului.

Întrebare : *Cum se poate rezolva în industrie problema cointeresării muncitorilor ?*

Răspuns : Muncitorul trebuie să fie cointeresat în industria în care lucrează. El trebuie să aibă calitate de proprietar, să primească acțiuni, să beneficieze de credite pe care să le poată transfera dacă își schimbă locul de muncă.

Întrebare : *Credeți că impactul cu noul a creat o stare de teamă între muncitori ?*

Răspuns : Teama este generată de perspectivele șomajului. Întreprinderile trebuie să obțină o cît mai bună productivitate. Producția noastră trebuie să fie competitivă și să se afirme prin concurență. Concurența este necesară pentru a determina sporirea eficacității. Prin aceste mijloace trebuie să se urmărească refacerea economiei românești.

MĂDĂLINA MICU
ODETTE HANGANU

De ce ați vorbit în numele întregului popor?

Frați mineri, am înțeles că doriți să sprijiniți frontul, în ajutorul căruia ați venit pe 19 februarie 1990. Aveați și pentru ce. V-a aprobat toate punctele din revendicările formulate de dumneavoastră, iar dumneavoastră nu faceți politică.

Ați adresat o mulțime de jigniri bucureștenilor.

Noi am venit să demonstrăm și să ne expunem revendicările (pe care le-ați auzit la televiziune duminică seara citite de studentul de la cibernetică), în ziua noastră liberă. După cum a spus și domnul Mînzatu, manifestația a fost pașnică în proporție de 90%. Nu se ajungea la acea situație care s-a produs dacă ar fi venit cineva din guvern să stea de vorbă cu oamenii, sau să primească o delegație pentru a-și expune revendicările, dar aceștia au fost sfidați, ajungîndu-se la o stare de tensiune, care a generat această situație neplăcută.

Persoanele care au intrat cu forța, după cum ați văzut, mulți dintre ei erau handicapați psihic și de aceea au făcut acest gest iresponsabil.

Nu cunoașteți nici acum cum au decurs evenimentele, deoarece s-au prezentat numai faptele negative ale acestor persoane necivilizate. Cărțile scrise de Ceaușescu, Lenin, Marx și Engels, drapelul roșu cu stema galbenă a comuniștilor ruși nu au fost filmate (acestea erau documentele) aruncate pe geamuri. De ce s-au mai păstrat aceste cărți ?

Pentru ce nu s-au aruncat aceste cărți ? Pentru a le citi și generațiile viitoare ? Nu vrem să ne mai întoarcem la comunism.

Înțelegem că aveți o muncă grea, dar și noi muncim. Dumneavoastră ne dați cărbune, dar nici noi nu stăm cu mîinile în sîn. După cum știți, în București se află numeroase fabrici, uzine, instituții, mai mari și mai mici, unde muncim și dorim ca și dumneavoastră să avem liniște în familie, ce mînca, ce îmbrăca, unde să locuim, dar dorim să avem și o viață spirituală, niște satisfacții sufletești. Nu sîntem animale să trăim numai pentru a munci și a mînca. Dorim copiilor noștri o viață mai ușoară. Nu vrem să mai muncim pentru dictatură comunistă sub altă denumire.

Vă rugăm să ne lăsați să ne cerem și noi revendicările fără a vă amesteca dv., cum nici noi nu ne-am amestecat în problemele dumneavoastră.

Vă veți exprima adeziunea dv. către front la alegeri. Nu trebuie să ne influențați pe toți ceilalți oameni din întreaga țară. Nu vrem să trăim după același calapod. Și noi avem voie să ne alegem singuri soarta.

Oamenii muncii de duminică 18.02.1990 erau din diverse întreprinderi și instituții bucureștene care nu făceau parte din partide.

Vă rugăm ca pe viitor să nu vă mai lăsați locurile de muncă și să veniți să apărați frontul. Noi cei care am luptat și ne-am jertfit pentru revoluție nu am făcut-o pentru anumite revendicări economice, cum ar fi mărirea salariului etc., ci am făcut revoluția pentru înlăturarea dictaturii comuniste, fără ca ea să rămînă în continuare la putere sub alte nume.

Dorim democrație și libertate în primul rînd și apoi celelalte probleme sociale și economice. Pe dumneavoastră după cum am văzut la televizor nu vă interesează politica, așa cum dealtfel v-ați exprimat, dar vă băgați în ea și nu numai atît, trageți și pe alții după dumneavoastră care nu o înțeleg. Noi cei de duminică și din alte zile, am demonstrat în timpul liber. Ce s-ar întîmpla dacă toate întreprinderile din țară ar lăsa lucrul și ar veni la București să-și expună punctele de vedere în fața guvernului și întregii țări ? Ce s-ar întîmpla dacă simpatizanții celorlalte partide ar face același lucru (să sară în ajutorul partidului respectiv) ?

Cu ce drept ați vorbit dumneavoastră în numele întregului popor ?

Cu ce drept ați cerut dumneavoastră ministrului de interne și ministrului forțelor armate să jure în fața dumneavoastră că îl vor apăra pe domnul Iliescu ? Atunci pe noi cine ne va apăra ? Nu a fost suficient că și vechea conducere a armatei, poliției și securității i-au jurat lui ceaușescu că îl apără, așa cum au și făcut-o, omorînd atîția oameni nevinovați ?

Vă rugăm ca pe viitor să dați dovadă de calm, înțelegere și respect față de cei cu care intrați în contact direct sau indirect. Să muncim cu toții pentru a nu destabiliza această țară din punct de vedere politic, social și economic.

NISIPURI MIȘCATOARE

Picotește norocul în nisipuri mișcătoare. Din tăvălugurile Revoluției, alte chipuri cu zîmbetul pe buze urcă-n scaune confortabile. Razele soarelui scormonesc adîncurile, nisipurile luate de vînturi acoperă dunele Dăbulenilor. Ce faci acolo întreabă un p.c.r.-ist ?

Ehei, ce să fac ! Nu știi că fiecare își duce crucea lui !

Dispreţul faţă de specialişti a subminat agricultura

Dispreţul faţă de toate categoriile de specialişti agricoli a fost imprimat „de sus", crescînd în intensitate pe măsură ce dictatorul îşi desăvîrşea tot mai mult „vasele" sale cunoştinţe în cele mai diverse domenii ale culturii plantelor agricole sau chiar zootehniei. Dincă, Babu, dînsul nu mai vorbim de primii secretari ai judeţelor, organizatori de partid ai consiliilor unice sau ortomari, nu numai că le spuneau inginerilor agronomi, zootehniştilor sau medicilor veterinari „lecţii de specialitate", dar, de cele mai multe ori, din cauza culpei imaginarei erori, instituţii şi chiar privaţi de libertate.

S-au emis decrete, ordonanţe şi acte normative prin care se stabileau, independent de condiţiile de climă şi sol — aşa zisele perioade optime pentru semănatul diferitelor culturi, densităţile de plante ce trebuiau să se realizeze, bonurile de cheltuieli ce nu puteau fi depăşite. Datorită voluntarismului în elaborarea planului şi a imixtiunii diferitelor organe în probleme de specialitate, unităţilor agricole li se fixau nivelurii de producţie exagerat de mari. Deoarece nu se asigura baza tehnico-materială promisă (îngrăşăminte chimice produse agrochimice, energie electrică motorină etc.) specialiştii agricoli erau traşi la răspundere, reţinîndu-li-se din retribuţia lunară pînă la 40—60 la sută, iar din luna septembrie şi pînă la sfîrşitul anului li se cerea să lucrele... gratis. Mai mult decît atît, nu puţine au fost cazurile cînd, începînd din luna februarie (cînd se întocmea darea de seamă pe bază de bilanţ al unităţii) li se reţineau specialiştilor alte sume, sub pretextul că în anul anterior recoltele au fost mai mici decît se scontase. Deşi evaluarea producţiilor medii la diverse culturi se făcea cu mare atenţie, acestea erau rotunjite de cîteva ori. Impunîndu-li-se inginerilor agronomi să declare în final recolte care coincideau cu dorinţele dictatorului şi care în realitate nu existau.

După ce se încheia culesul, avînd în mînă actele remise, conducerile unităţilor şi ale fermelor fin marea majoritate a cazurilor formate în măsura în care din specialişti agricoli erau întrebate de ziariştii: „Unde-i recolta ?". Şi aceasta era mai fericită. După ce se livra la fondul de stat şi fondul de furaje întreaga producţie a unităţii se umbla după resurţii de nutreţuri care, de cele mai multe ori, nu aveau valoarea nutritivă necesară pentru a realiza la porcine şi păsări sporurile de creştere în greutate prevăzute. A devenit o lege ca bovinele şi ovinele să fie evaluate la predarea concentratelor şi dacă un specialist prevedea aceasta fiind în ratio era posibil să sufere consecinţe din partea „Caselor agronomilor" considerîndu-se în mod greşit, că ce rost mai au întîlnirile periodice, care, Doamne păzeşte, cine ştie ce urmări mai puteau avea. În schimb, erau chemaţi foarte des la tot felul de şedinţe interminabile, din care nu se alegeau cu nici un fel de cunoştinţe.

Un anacronism, o rămăşiţă a tobăzei, îl constituia obligaţia specialiştilor agricoli de a locui în localităţile în care îşi desfăşurau activitatea. Neavînd unde locui sau primind locuinţe necorespunzătoare, specialiştii agricoli care nu erau originari din comuna respectivă, nu-şi puteau aduce familiile, fapt pentru care erau în permanenţă, adunaţi, mergîndu-se chiar la apularea buletinului de identitate, ceea ce în realitate însemna domiciliul forţat. În acest an, în toiul campaniei de recoltare, am fost martori cînd organele de miliţie aflate la punctele de trecere peste Dunăre, legitimau pe cei care voiau să treacă cu bacul în eventualitatea că vor deconeri specialişti agricoli din IAS Insula Mare a Brăilei care, după zile şi nopţi de încordare, doreau să se afle cel puţin cîteva ore, în mijlocul familiei.

Punerea la index a specialiştilor agricoli, dispreţuirea acestora au frînat cuoacitatea de iniţiativă de eindire şi creaţie, au încetinit agricultura aşi-şi arate adevăratul potenţial. Mi-a fost dat să întîlnesc specialişti, mulţi din ei tineri, care din cauza ignorării competenţelor, a persecuţiilor şi umilirii îmi mărturiseau că regretă că s-au făcut ingineri sau medici veterinari. În aceste condiţii, erau promovate lichelele, nulităţile care se adaptau la orice situaţii numai să urce pe scara ierarhică. Acum asistăm la o adevărată renaştere şi în acest domeniu.

Ing. Violeta PREDA

Cum se ajunge la Viena?

Aflăm cu stupoare că domnul locotenent colonel Gabriel Dincă (pînă nu de mult securistul adjunct al Institutului de fizică atomică) este propus pentru deplasare în interes de serviciu, nici mai mult, nici mai puţin, decît la Viena, şi asta foarte curînd.

După o „pasivare" în cursul celei de a doua jumătăţi a anului 1989 — adică trecerea din rîndurile securiştilor oficiali — ca fizician în secţia a III-a a IFIN (un rol important l-au avut şeful serviciului Plan Învăţămînt — D. Enache şi şeful secţiei a III-a dr. I. Semenescu) — acum domnul Dincă devine un specialist demn de încredere pentru a fi trimis în străinătate.

Am dori să ştim:

Cine l-a propus ?

Cine îl susţine ?

Cu ce scop se va deplasa dl. Dincă la Viena, atît de grăbit ?

Cine suportă cheltuielile ?

Ce funcţie îndeplineşte în prezent ?

Pe ce temă şi-a susţinut doctoratul ?

Aceasta deoarece — justificarea plecării este faptul că dl. Dincă este specialist în probleme de semiconducători cu 16 ani vechime în domeniul respectiv. Afirmaţie care considerăm că poate fi adevărată numai cu condiţia necesară (dar nu şi suficientă) a înlocuirii cuvîntului semiconducători cu securitate (sau mai bine securişti).

Confuzia să fi fost eronată de faptul că la Băneasa sînt atît de aproape Şcoala de securitate şi I.P.R.S. ?!?

Şi dacă tot sîntem în domeniul acesta, ce puteţi să ne spuneţi despre securiştii „oficiali" ai institutului, de exemplu dl. colonel Butnaru ?.

În privinţa listelor cu cei care „activau printre rînduri" să nu ne mai facem iluzii că vom putea afla ceva ? (Se pare că ar fi jenant pentru multe dintre personalităţile marcante ale fizicii româneşti).

Ce s-a făcut cu sistemele de ascultare ?

Încă o întrebare: Ce s-a întîmplat cu casetele video care au fost trase de către „băieţii veseli" în dimineaţa zilei de 22 decembrie 1989 în faţa clădirii CSEN pentru a putea pedepsi în linişte apoi, pe cei care voiau să participe la mitingul din oraş şi cereau maşini ?

Ar fi mai bine pentru toată lumea şi pentru bunul mers al fizicii să fie elucidate aceste probleme care produc stări de enervare şi tensiune între oamenii obişnuiţi.

Un grup de cercetători de la IFA — MĂGURELE

NELINIŞTE

Există ipoteza că un grup comunist plănuia în ultima perioadă a dictaturii ceauşiste o „acţiune" de înlocuire a dictatorului şi clanului compromis al acestuia. Această lovitură de stat ar fi trebuit să fie sprijinită de afară şi autorii ei ar fi trebuit să fie activişti din „garda a doua" a p.c.r., unele înalte cadre din ierarhia birocratică, alte elemente reactivate şi disponibile. Desigur, se miza pe adeziunea forţelor armate şi, în situaţia de paroxism anticeaurist, pe masele populare.

Zvon ? Manipulare ? Oricum, nelinişte.

Ceea ce constituie o realitate e faptul că FSN nu a făcut şi nu face nimic pentru a anula sau măcar a dezminţi această ipoteză. Dimpotrivă ! Puciul nu a avut loc, deoarece revoluţia i-a luat-o înainte şi „planul" acestui grup a fost depăşit de evenimente. Totuşi, ei nu au abandonat. În momentul cînd Revoluţia a triumfat, cînd poporul a învins şi fiihrerul ceauşescu a fugit, acest grup a fost cel care a preluat puterea. Astfel a apărut în după amiaza zilei de 22 Decembrie 1989 F.S.N. la conducerea statului. Chiar din acest moment acesta s-a comportat ca şi cum în ţară n-ar fi avut loc o Revoluţie, ci o lovitură de stat. F.S.N. a proclamat poporului român o platformă-program elaborată anterior, dar amendată, sub presiunea momentului, şi de revendicări esenţial revoluţionare. Evenimentele au dovedit-o. Cîteva exemple:

— Deoarece proiectul loviturii de stat prevedea sprijinul Uniunii Sovietice liderul FSN a solicitat imediat acest „ajutor", chiar în condiţiile în care aceasta nu era necesar. A fost o gravă greşală politică, care putea avea consecinţe dezastruoase pentru independenţa ţării. Această greşală nu poate fi explicată decît prin concepţia de puci a liderilor Frontului. Acesta nu avea, la acea dată, legătură organică cu Revoluţia (deci nu se baza pe popor) şi, în concepţia sa, pentru a reuşi, „acţiunea" avea neapărat nevoie de ajutorul „fratelui mai mare".

— Lichidarea rapidă, pucistă, a celor doi tirani. Revoluţia a fost făcută în ideea ca aceştia să fie judecaţi în faţa poporului.

— Reactivarea unor înalte cadre din p.c.r. aparţinînd vechi gărzi comuniste, în conflict cu regimul ceauşescu. Aceasta s-a petrecut atît în aparatul de putere cît şi în armată.

— Aplicarea modelului „perestroica".

Desigur, această orientare procomunistă a FSN, a reieşit încă din primele zile după Revoluţie, cu toate că propaganda acestuia a dorit să acrediteze ideea că Frontul e produsul — uneori chiar autorul — revoluţiei populare. De fapt, între acţiunea Frontului şi acţiunea Revoluţiei pînă în după-amiaza zilei de 22 Decembrie nu poate fi făcută nici o legătură.

Această „ipoteză" trezeşte deci neliniştea unor categorii din şi în acest sens cîteva — numai cîteva — exemple:

— principala activitate a FSN a fost şi rămîne aceea de a cîştiga puterea şi a o folosi în exclusivitate, după model dictatorial;

— autoeliminarea treptată din rîndurile F.S.N. a unor personalităţi marcante, cu rol esenţial în viaţa Revoluţiei (Doina Cornea, Ana Blandiana, D. Mazilu, Radu Filipescu.) Pentru ce aceşti lideri cinstiţi nu au putut colabora cu acest organism politic ?

— păstrarea intactă, în ciuda angajamentelor, a vechilor structuri totalitare moştenite de la regimul ceausist. Practic F.S.N. nu a făcut altceva decît să schimbe etichetele şi să înfăptuiască o „rotaţie de cadre" mai cuprinzătoare;

— protejarea evidentă a aparatului de Securitate, a acestei instituţii atît de hulită de popor:

— politica tipic comunistă de mass-media;

— efortul asiduu şi generalizat de a face din acţiunile de solidaritate internaţională un capital politic propriu;

— politica tipic ceausistă de dezbinare (aproape pe baza aceloraşi idei !) a poporului, a promovării „urii de clasă", a asmuţirii claselor şi păturilor sociale una împotriva alteia indiferent de risc;

— lipsa intenţiilor de democratizare reală a vieţii social-economice a ţării, greutatea cu care F.S.N. cedează celor mai elementare reguli democratice;

— asiduitatea cu care F.S.N. se cramponează de putere care îi trebuie prin orice mijloace şi în afara oricărui scrupul. Se pune întrebarea: pentru ce ? Orice guvern sau lider politic care vor fi aleşi la conducerea ţării pe viitor trebuie să fie capabili să-şi dea demisia din proprie iniţiativă atunci cînd fac greeli, cînd sînt contestaţi sau cînd poziţia lor politică ameninţă unitatea şi interesele poporului. D-l Iliescu e contestat puternic de toţi românii cu vederi necomuniste şi aceştia nu vor dialoga niciodată cu domnia sa. Atunci cum aspiră să se autorizeze în fruntea statului ? Ce preţ doreşte pentru aceasta ?

Iată pentru ce s-a demonstrat în piaţa Victoriei.

Sperăm că nu vom fi „confundaţi" din nou noi, cei cîteva mii de demonstranţi paşnici, cu grupul nechemat, nul şi neavenit de... cu sînt ăştia ? — care au pătruns în sediul guvernului, au produs oroare şi repulsie.

VICTOR PĂUN

F.S.N. contra F.S.N.

— Cazul Cooperativei de Consum Jilava —

Că în Piaţa Victoriei s-au desfăşurat şi se desfăşoară mitinguri de protest împotriva FSN, CPUN sau actualului guvern este firesc atîta timp cît nu degenerează în acte antisociale, antiromâneşti menite să destabilizeze ţara şi să ne învrăjbească. Există încă multe categorii ale populaţiei care îşi revendică drepturile şi li se pare normal să o facă după aproape jumătate de secol de tăcere. Desigur, nu toate cererile pot fi rezolvate peste noapte, nedreptăţile nu pot fi reparate numai prin rapida emitere a unui decret ori prin abrogarea unei legi. Toate schimbările antrenează consecinţe, unele nedorite sau nepreciate de toate breslele sau păturile sociale. Demonstraţiile chiar cele paşnice, dar pînă şi simplele solicitări nu sînt privite cu ochi buni de toată lumea. Există destui care după ce au „făcut" revoluţia la televizor — nu-i putem acuza prea tare, frica e cucoană mare! — au asistat şi vadă încotro bate vîntul şi, pentru că nici înainte nu le-a mers rău, „doresc să se revizuiască, dar..." Aceştia sînt cei interesaţi de modificări, dar există şi categoria celor împotriva acestui stat, după din instituţii sau localităţi, după caz, unde au scăpat, acum sau înainte de 22 decembrie puterea şi nu vor să o mai scape din mînă — reminiscenţe ale mîinii de oţel dictatoriale — sau vor să răstoarne totul, fără discernămînt, cădînd în aceeaşi exagerare răuvoitoare de tip fascist prin care comuniştii au reuşit în parte să distrugă, în parte să reducă la tăcere adevăraţii patrioţi.

Să încercăm să fim înţelegători şi să acordăm circumstanţe atenuante unor personaje implicate direct în situaţia confuză creată la Cooperativa de consum Jilava — Sectorul Agricol Ilfov prin **demiterea** (subl. n.) abuzivă a preşedintelui, dl. Nicolae Mihalache şi îndepărtarea acestuia din unitate ?

Ca peste tot, după Revoluţie, şi la Jilava s-a creat un Comitet FSN care a preluat puterea şi a purces urgent la schimbări menite să dea un chip nou comunei şi să ofere locuitorilor un trai îmbelşugat. Ajungîndu-se, de la mare la mic la cooperativa de consum. S-a pus deci problema confirmării sau alegerii cadrelor de conducere. S-a pus problema este un eufemism întrucît chestiunea era stabilită (!) şi a fost rezolvată tranşant, preşedintele fiind pur şi simplu destituit fără prea multe explicaţii, doar în baza unei reclamaţii neverificate consemnînd activitatea anterioară, abuzurile, comportamentul şi... prietenilor acestuia. „Actul" este semnat de un număr de salariaţi, nu ştim cîţi, dacă întrunesc majoritatea, oricît de intemeiate sînt invinuirile aduse. Deşi hotărîrea FSN Jilava este, natural, considerată nulă de către forul tutelor, recte UJCC-SAI, în baza încălcării multor prevederi legale şi în primul rînd a dispoziţiei-telex transmisă de domnul prim-ministru al guvernului Petre Roman, Comitetul de la nivelul comunei persistă încîlcind şi mai mult spirtele, prelungind perioadele neproductive, preludiind direct sau indirect situaţia economică pînă spre destabilizare. În interesul cui ? Ne întrebăm, oare Frontul din Jilava este organizaţie separată de FSN ? Este partid, organizaţie obştească sau sindicat? Chiar aşa, la nivelul cooperativei s-a creat sindicatul liber (care în cazul nostru ar fi avut un cuvînt de spus) ori se aşteaptă indicaţii ? Nu cumva alegerile sau confirmările trebuie făcute la nivelul unităţii ?

FSN Jilava deşi foarte aproape de capitală a rămas în urmă cu evenimentele, cu decretele şi hotărîrile guvernului interimar. Mai mult, se pare că acolo nu s-a înţeles decît tîrziu sau deloc termenul de consens, întrucît, deşi bănuim că pe teritoriul comunei există şi alţi oameni respectaţi de localnici care ar fi putut fi incluşi în Consiliul Provizoriu, FSN, a eludat sau, mai grav, a trecut cu vederea exemplul la nivel naţional şi pur şi simplu s-a autoinstituit CPUN, înţelegînd prin provizoriu permanent. Avem oficea şi cutitul, ce ne mai nouă de CFSN sau chiar CPUN?!

Deşi constatăm că la Jilava nu se citeşte presa — fapt îngrijorător —, nici măcar „Adevărul", de exemplu numărul din 10 februarie publică „Hotărîrea Guvernului privind unele măsuri pentru conducerea activităţii economice", sperăm totuşi că printr-o minune gazeta noastră va ajunge sub ochii celor în măsură şi datori să ne ofere un răspuns. Oricum, vom reveni.

SIMION DUMITRACHE

Note şi comentarii

Aşa să fie?

Ştiţi de ce nu s-au transmis la R.T.V. (l. 1) reportaje filmate de la evenimentele externe în cadrul emisiunii de „Actualităţi" din ziua de 18 februarie, ora 19,30 ? Deoarece aparatura a fost folosită pentru a reda evenimentele din piaţa Victoriei din aceeaşi zi. Relatarea apariţiei craincei, imagini din piaţa Victoriei nu au existat însă, decît cîteva minute !

Asta nu a împiedicat ca imediat, în cadrul rubricii de sport să ne fie prezentate filme de la „foarte" importante întîlniri de fotbal din R.F.G., Belgia, Anglia.

Şi atunci cum rămîne cu aparatura ?

Aşa cum s-a mai scris şi în ziarul nostru de luni 19 februarie a.c. P.N.Ţ.-c.d. îşi sprijină toate revendicările juste prezentate în mod civilizat şi democratic. În acelaşi timp este categoric împotriva dezordinilor şi a oricăror acte de violenţă şi a manifestărilor huliganice.

Dezaprobînd acţiunile de vandalism comise de persoanele ce au pătruns duminică 18 februarie în clădirea Consiliului de Miniştri, soldate cu pierderi de peste 200 000 lei, aşa cum s-a afirmat, ne permitem a adresa o întrebare procurorului general:

În această sumă sînt incluse şi „operele tovarăşului nicolae ceauşescu" scoase din rafturile bibliotecii Consiliului de Miniştri — şi în din acel caz cum a încercat să arate dl. Mihai Drăgănescu — şi care apoi au fost distruse de cei pătrunşi cu forţa în sediu ?

Caporalul Cornel Erbărescu scrie părinţilor săi nur şi sîmbîlu alarmat. În zilele Revoluţiei s-a făcut datoria. Apoi a citit Comunicatul care menţiona că toţi militarii din economia naţională vor fi lăsaţi la vatră după la 15 februarie. Sîmbătă, 10 februarie, s-au făcut raporturile în acest sens. Cornel Erbărescu nu ri-a nutrit prezenta raportul decît marţi dimineaţa, el ajungînd la unitate abia luni seara. Răspunsul pe care l-a primit nu a fost însă cel aşteptat, precizîndu-i-se că raporturile au fost înaintate. Corespondentul nostru, care nu este singurul în această situaţie, fără a fi un pesimist, îşi exprimă îndoiala, şi are suficiente motive, că se va libera măcar cu a doua serie, pe 26 februarie. Oricum, aceasta este promisiunea comandantului unităţii. Cert este că familia tînărului, al cărui tată, Aurel Erbărescu, a fost pilot, condamnat la moarte pentru „crimă de război", pedeapsă comutată ulterior la 25 ani muncă silnică, a apelat la ajutorul redacţiei. Întindem mîna de ajutor solicitată adresîndu-ne U.M. 01649 — Gostinari cu rugămintea de a ne comunica în ce stadiu se află rezolvarea acestei probleme. **(ILIE COSTACHE)**

Manifestările artistice în beneficiul României şi al Revoluţiei noastre continuă să se desfăşoare cu generozitate în toată lumea. La Bruxelles (Belgia) pe data de 7 februarie, la Biserica Sfîntului Sînge (Eglise du precieux-Sang) a avut loc un „Concert pentru România", Partea întîi a cuprins **Messa germană** de Fr. Schubert, **Psalmul 23** de P.L. Pollio, iar în partea a doua s-au executat cîntece religioase de autori români şi cîntece populare româneşti, susţinute de Corul de cameră belgo-român. Au dirijat Pierre Schwickerath şi Andre Meiresonne.

A luat fiinţă „Mişcarea foştilor demolaţi" din iniţiativa camenilor muncii de la Institutul de Fizică Atomică şi a ţăranilor demolaţi care locuiesc pe platforma Măgurele. Aceşti oameni se află în imposibilitatea de a mai suporta condiţiile de viaţă din blocurile construite de regimul ceausist.

Platforma program a acestei mişcări cuprinde printre altele, următoarele revendicări: racordarea blocurilor la conducta de gaze, introducerea curentului electric în toate blocurile, finisarea lucrărilor neterminate, amenajarea de platforme pentru resturi menajere, sistematizarea străzilor, amenajarea de spaţii verzi, înfiinţarea de complexe alimentare şi alte unităţi de deservire a populaţiei. Se urmăreşte, de asemenea, despăgubirea celor demolaţi şi înfiinţarea unei comisii guvernamentale care să constate la faţa locului felul în care au fost construite aceste blocuri. Revendicările sînt adresate ICRAL Cotroceni, S.G. 7, care este proprietarul acestor blocuri.

Toţi oamenii de bună credinţă din ţară care doresc să se realizeze acestei mişcări, o pot face pe adresa: Măgurele, Str. Bujorului nr. 4, bloc G 3, sc. A, ap. 1, Bucureşti. **(DORA MEZDREA)**

La Buzău a ieşit de sub tipar cel de al treilea număr al săptămînalului independent al tineretului buzoian, „Focuri vii". De o amplă diversitate tematică, paginat cu gust, ziarul a debutat într-o zodie fericită. Urăm colectivului redacţional şi colaboratorilor viaţă lungă iar „Focurilor..." o flacără cît mai înaltă în topul publicaţiilor româneşti. (ILIE C.).

În semn de înalt omagiu, cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la naşterea PROFESORULUI ŞI SCRIITORULUI VICTOR PAPILIAN, Institutul de medicină şi farmacie din Cluj-Napoca a publicat, sub redacţia Profesorului doctor docent C. Mircioiu şi a Profesorului doctor G.N. Ionescu, un masiv volum omagial, de aproape 400 de pagini, intitulat chiar: „OMAGIU VICTOR PAPILIAN". Volumul este o culegere de evocări, comentarii, mărturii şi comunicări, făcute de diferite personalităţi ale culturii şi ştiinţei româneşti, care l-au cunoscut sau l-au îndrăgit pe cel care a fost Victor Papilian.

Au fost în S.R.L.

În ziarul nostru de vineri 16 februarie am publicat o declaraţie a unui miner, din care reieşea cum a ajuns el şi alţi mineri la Bucureşti în ziua de 29 ianuarie 1990. Declaraţia i-a fost înregistrată pe bandă magnetică.

Chiar în ziua apariţiei, am constatat că aceiaşi miner făcuse declaraţii, care răsunseră lumina tiparului în „Romînia liberă". Am confruntat textul, după care şi ziarul nostru i-a acordat spaţiul necesar.

Duminică, 18 februarie, referindu-se la textul apărut în „Dreptatea" patru „mineri" au folosit un proverb „Spune-mi cu cine te adeşi ca să-ţi spun cine eşti". Le spunem şi noi unul „Mîţiuna are picioare scurte". Au auzit aceşti „bravi" mineri de el ? Dar de cele două trenuri speciale care li s-au pus la dispoziţie în ziua de 29 ianuarie şi pe 31 ianuarie, au auzit ? Cumva dînşii au luat bilet la acest tren, sau au mers pe gratis ?

Aceştor domni mineri — veniţi „lotimp'dtor" în capitală duminică 18 februarie pentru a ne „demasca", şi care au luat poziţie contra manifestărilor din piaţa Victoriei, declarînd în faţa camerelor de luat vederi, exact ca şi ceauşescu în timpul Revoluţiei Timişoarei că 100—200 de huligani au spart geamuri, au aruncat „Fischete" în stradă (!?), au furat lucruri de valoare şi au sustras documente de stat (cărţi al căror autor este dictatorul !), le mai punem următoarele întrebări: Cum au putut să recupereze cele 3 zile de „vizită" în Capitală în luna ianuarie la „invitaţia" transmisă prin T.V.R. (l. ?) de F.S.N. ? Oare nu au promis că vor lucra primele trei duminici din luna februarie ? Sau duminica 18 februarie au fost în S.R.L.

N.R. Cei 5 600—5 600 de mineri sosiţi în Capitală în ziua de 19 februarie au cerut să le fie plătite cele două garnituri de tren — speciale. Sîntem de acord ca Frontul, pentru care au manifestat atît de „democratic" (vezi întreruperile de cuvînt ale d-lor Cunescu şi Lup) să le facă decontul. Au de unde ! (Din bugetul ţării ?)

Dreptul la replică

În legătură cu articolul „Doliu la poliţia din Tulcea", apărut în ziarul „Dreptatea" din data de 15 februarie 1990, cadrele Inspectoratului judeţean de poliţie Tulcea fac următoarele precizări:

Într-adevăr, purtăm şi acum în suflet doliul determinat de dispariţia fulgerătoare din rîndul nostru a unui ofiţer superior de poliţie, la numai 44 de ani împliniţi, lăsînd în urmă neajutorată soţia şi cei doi copii minori. Evenimentul tragic s-a produs la data de 3 februarie 1990 la Spitalul judeţean Tulcea, unde acesta se afla internat cu diagnosticul „ciroză hepatică". Corpul neînsufleţit a fost depus la Casa Armatei, iar înmormîntarea a avut loc în ziua de 6 februarie a.c.

Este adevărat că întregul personal a purtat doliu în ziua înmormîntării, pe braţul stîng (bandă neagră cu tricolor) şi considerăm că nu am greşit procedînd în conformitate cu regulamentele militare în vigoare.

Regretăm că persoanele care au furnizat informaţia şi care au rugat redacţia ziarului mai sus amintit să „rămînă în anonimat" nu au participat la parastasul ţinut în aceeaşi zi, alături de cele peste 100 de persoane (vezi nota de plată nr. 995035 din 06.02.1990 — pe care o putem pune la dispoziţie). Dacă nu sîntem crezuţi, rugăm pe cei interesaţi să stea de vorbă cu preoţii care au oficiat slujba religioasă şi care au sfinţit pomana.

Legat de celălalt aspect, şi anume de întrebarea privind „politica" pe care o facem, reamintim tuturor că poliţia este complet depolitizată şi eliberată de răspunderile ce nu corespundeau menirii ei. Slujim Revoluţia şi milităm permanent pentru revoluţionarea propriei activităţi.

Considerăm firesc să asigurăm pretutindeni în judeţ ordinea şi liniştea publică, dînd posibilitatea tuturor partidelor care au luat şi a celor care vor lua fiinţă să-şi desfăşoare activitatea liber, democratic, potrivit legilor în vigoare.

Nu putem înţelege cui pot folosi asemenea insinuări ca cele din ziarul cu titlul unuia din principiile de bază pe care şi noi le apărăm, şi anume DREPTATEA. Dorim ca asemenea „confuzii" cu portrete îndoliate să nu se mai repete.

Colectivul de organizare a funerariilor ofiţerului defunct

SOLIDARITATE !

Titu Gheorghe Cocheci

„Sînt un om independent"

Rep.: Cine sînteţi d-le Titu Gheorghe Cocheci, v-ar fi întrebat P.M.B. ?

T. Gh. C.: Sînt şef de cabinet al ministrului, la Ministerul de Finanţe. Sînt gorjean de lîngă Tg. Cărbunesti dintr-un sat al cărui fiu Ionită Iosan a fost membru în Parlament. Am venit în Bucureşti în 1979. În urma unui anunţ la R.L. m-am angajat la Banca Naţională ca minuitor de bani. Ulterior prin bunăvoinţa d-lui Ioan Socol inspector de personal în Ministerul Finanţelor am fost angajat în acest minister ca funcţionar. În 1983 datorită unui concurs de împrejurări am fost promovat temporar în funcţia de şef de cabinet pe care am ocupat-o definitiv în 1985. Am 33 de ani, sînt căsătorit, am un băiat de 8 ani şi sînt absolvent al A.S.E.

Rep.: Cum aţi ajuns la TVRL în seara zilei de duminică împreună cu cei doi mineri ?

T. Gh. C.: Duminică m-am aflat în piaţă în două rînduri. Prima dată în jurul orei 14, apoi m-am întors după ora 17 cînd deja manifestanţii intraseră în palat. Am intrat şi eu pe uşa principală pe unde intrau şi ieseau nestingheriţi o mulţime de oameni. Am văzut distrugerile provocate şi geamurile sparte.

Rep.: Spuneţi-mi în jurul orei 14 mulţimea era agitată ? Manifestanţii aveau rîngi, drugari de fier etc. ?

T. Gh. C.: Da o parte a mulţimii cea mai din faţă era agitată. Cred totuşi că manifestaţia era spontană iar uneltele acelea au fost luate de la blocurile în construcţie aflate în apropiere.

Rep.: Deci vă aflaţi înăuntrul clădirii în jurul orei 17...

T. Gh. C.: Da. Acolo m-am întîlnit întîmplător cu cei doi mineri pe care îi cunoscusem de acum 3—4 ani din demolările făcute în Banat la Oraviţa ?! Primul se numeşte Gheorghe Predescu celălalt Dumitru Petcu (Mitică). Ei au avut iniţiativa să ceară la televiziune. Am intrat primii din după îndeplinirea formalităţilor. Iar în faţa camerelor de luat vederi am declarat: Sînt Titu Gheorghe Cocheci, prietenul minerilor şi mă aflu împreună cu ei la TVRL etc. etc...

Rep.: D-le Cocheci în „România liberă" s-au făcut diverse referiri asupra dvs. Sînteţi ofiţer sau membru al securităţii ?

T. Gh. C.: Nu ! Dealtfel nu sînt nici membru de partid şi după cum ştiţi un membru al D.S.S. trebuia să fie membru de partid.

Rep.: Nu ştiam. Vă mulţumesc pentru informaţie. Sînteţi rudă cu colonelul de securitate Iulian Vodislav ?

T. Gh. C.: De unde ştiţi ?

Rep.: Am primit la redacţie o informaţie telefonică.

T. Gh. C.: Da, este fratele mamei mele. Este pensionat din 1981 la vîrsta de 57 de ani şi s-a retras la ţară.

Rep.: V-a ajutat unchiul dvs. în carieră ?

T. Gh. C.: Nu, din contră ! Am fost un om muncitor, dar independent. Mai mult, în timpul dictaturii am avut atitudini critice la adresa vechiului regim din cauza cărora am primit chiar observaţii din partea unchiului meu.

Rep.: De unde ştia unchiul dvs. de aceste atitudini ?

T. Gh. C.: De la colegii de şcoală militară rămaşi ofiţeri activi, bănuiesc.

N. rep.: Cititorii vor constata că la TVRL minerii s-au prezentat a fi bihoreni nu bănăteni.

Pentru a-şi aminti numele prietenilor săi dl. Titu Gh. Cocheci a consultat un carnetel în care erau trecute aceste nume.

Din punctul nostru de vedere considerăm că am informat opinia publică privind persoana d-lui Titu Gheorghe Cocheci. Dacă există persoane sau grupuri de persoane care doresc adîncirea investigaţiei noastre, eventual la TVRL, le rugăm să ne facă cunoscută opinia lor.

***) La televiziune dl. Titu Gh. Cocheci a declarat: Sînt mineria din Bucureşti, etc. etc... pentru verificare TVRL ar putea reluă imaginea dacă se poate neprelucrată.**

ŞERBAN POPA

Ţăranii au nevoie şi de islazuri

Noi, cei care am mai rămas pe glia Sohăteanu, trebuie să vă spunem că nu sîntem originari din Bărăgan, din zona de cîmpie. Ştim de la moşii şi strămoşii noştri, că în urmă cu cîteva sute de ani, în Vrancea, de unde ne tragem s-a întîmplat ceva, ceva care în memoria generaţiilor s-a şters, ceva care ne-a alungat de pe plaiurile străbune, şi ne-am stabilit în această zonă, aducînd cu noi turmele de animale, obiceiurile şi credinţa noastră. Ca dovadă vă mărturisim că ne deosebim de populaţia din jur, atît prin obiceiuri, preocupări, cît şi prin aspectul fizic.

Am făcut această introducere, pentru a fi mai bine înţeleşi şi a ne satisface doleanţele noastre, de care am fost frustraţi, ca de altfel întreaga ţărănime de-a lungul vremurilor. Noi, ţăranii, am fost totdeauna asupriţi, aserviţi, exploataţi, marginalizaţi, înrobiţi de toate orînduirile şi partidele, am fost „vaca de mulsă" a tuturor, dar am supraviţuit, am rămas pe pămînturile noastre, nu ne-am părăsit casa, glia, ţara. Am dus de-a lungul vremurilor toate greutăţile ţării: războaie, răscoale, cote, program unic etc. Acum am îmbătrînit, am obosit, ne-am săturat de minciuni şi asuprire, de furtul muncii noastre. Nu vom pleca de aici, vom munci în continuare, dar vrem ca această muncă să fie apreciată şi preţuită la valoarea ei reală.

Aşa cum vă informam mai sus, ne tragem din zona Vrancei de unde am adus cu noi, printre altele, dragostea şi priceperea în creşterea animalelor. În prezent, cu toate opreliştile, impilările şi lipsurile, comuna noastră compică din peste 1 100 de gospodării, creşte şi îngrijeşte peste 700 capete bovine, peste 6 000 capete ovine şi caprine, 220 capete cabaline, peste 1 500 capete porcine şi peste 30 000 păsări. După părerea noastră am fi putut şi am putea creşte şi mai multe animale, dar condiţiile pe care le avem la nivel de comună sînt aproape inexistente.

Pînă la colectivizare, comuna noastră a dispus de 211 ha păşune, care suprafaţă, după 1962, a fost an de an ciuntită, îngrădită, condiţionată, diminuată, culminînd cu faptul că în ultimii ani această suprafaţă (rînd pe rînd a trecut ba la stat, ba la primărie, ba la C.A.P.), să fie trecută la IPILF Oltenia, înfiinţînd-u-se o fermă de legume.

Este necesară şi cît mai urgent posibil, reînfiinţarea islazului comunal, dacă nu la nevoile actuale, măcar la nivelul celui de pînă la colectivizare.

Noi gospodarii din comuna Sohatu sîntem hotărîţi să rămînem aici, să ne reeducem copiii care s-au dezrădăcinat din motivele mai sus arătate, să rămînem în continuare agricultori, creşcători de animale, ţărani.

Am mai avea şi alte necazuri, dar deocamdată vă rugăm să ţineţi seama de reînfiinţarea islazului comunal, conştienţi fiind că ţara trece prin clipe grele şi nu se poate rezolva absolut totul în atît de scurt timp.

JUDECARE DREAPTĂ

Comunismul îşi are sorgintea din hîrtoapele vremurilor apuse. Cortina a căzut. Hades îl judecă.

Cronos, respectă-ţi legea:

— drumul libertăţii, adevărului şi democraţiei e înainte !

DIALOGARE COMUNISTĂ

— Bă, te-am dat gata ! M-am înscris în Front.

— Şi eu, dar încă păstrez carnetul p.c.r.

— Atenţie însă: am învăţat la „Ştefan Gheorghiu" că unde uniţi toţi lemne, alţii nici surcele nu mai adună.

MIHAI PĂSCULESCU

MINERII DIN VALEA JIULUI, S-AU OFERIT SĂ SPRIJINE F.S.N.-ul, CU UNELTELE LOR:

ORTACII, cu bărbăţia,
Cu lopeţi şi tîrnăcoape,
Ce vor cu DEMOCRAŢIA ?
S-o cultive, ori...
s-o-NGROAPE ?

ION TURTUREA

Domnul **Adrian Sărbu** membru al Delegaţiei permanente a Partidului Naţional Ţărănesc, creştin şi democrat, are calitatea de secretar general adjunct, şef al secţiei organizatorice a partidului.

PÎNĂ la ORA 12

Feriţi-vă de „Noaptea sfîntului Bartolomeu"?

Cetăţeni ai capitalei, sîntem ameninţaţi ! Sîntem ameninţaţi chiar cu vărsare de sînge. În această noapte de 19 februarie, cînd delegaţia de mineri, fraţii noştri intru neam au fost primiţi de către guvern în frunte cu preşedintele CPUN, pentru a dezbate şi a protesta în legătură cu actele de vandalism comise cu o zi mai înainte, noi, locuitorii capitalei (poate şi din restul ţării), eram cu ochii aţintiţi pe ecranele televizoarelor. Sigur, am văzut şi am ascultat cu toţii, tot ce s-a vrut a fi ascultat. Sîntem îngroziţi !

Răposatul monstru bicefal ne lăsase 2—3 ore de program TV pe zi. Cei mai mulţi nici nu mai puneam aparatele în funcţiune, numai pentru a nu-l vedea pe el. Aşa că ne culcam devreme, înghetaţi şi flămînzi — somnul încă nu ne fusese furat. Dar acum, acum somnul nu ne mai cuprinde, de două luni nu mai dormim. Ne este frică, ne este o frică de moarte — ne este frică **de** „îngerii negri" de „brigăzile roşii", de telefoanele anonime educătoare de ameninţări cu moartea, la fel şi scrisori.

Mai nou, prin intermediul TVRL sîntem ameninţaţi în direct chiar de către mineri !

Fraţi mineri !

În această noapte, în care practic ne-aţi ameninţat cu violenţă, s-au împlinit aproape două luni de cînd cetăţenii capitalei, tineri şi bătrîni, muncitori şi intelectuali, elevi şi studenţi, şi-au dat tributul lor de sînge pentru libertatea omului în ţara noastră. Noi, cei rămaşi în viaţă am înţeles că este de datoria noastră nu numai de a ne plînge morţii, ci de a veghea la împlinirea idealurilor Revoluţiei şi tot noi sîntem aceia pe care voi minerii ne-aţi insultat şi ne-aţi ameninţat. Cu ce v-am greşit noi vouă, fraţi ai noştri ? Pentru a doua oară aţi invadat pur şi simplu oraşul nostru în toiul nopţii în postură de veritabile batalioane de asalt. Şi aţi promis că veţi veni şi a treia oară, de astă dată înarmaţi cu securi, topoare, cuţite, bite, probabil pentru a ne zdrobi capetele şi sfîrtecă piepturile... Noi vom continua să nu mai dormim şi aşteptăm cu groază în suflet şi cea de a treia noapte...

Dar, înainte de a muri, vă întrebăm, de fapt ce doriţi de la noi ? Noi nu am venit la valea Jiului să vă tulburăm liniştea şi nu v-am cerut nimic. Nu credeţi că v-aţi comportat la fel de odios, că aţi procedat la fel cu acei huligani care au devastat palatul guvernamental ? Sau consideraţi că trebuia să spargeţi şi voi ceva ? !

Palatul a fost atacat de un grup redus de indivizi care nu să dea socoteală în faţa legilor pentru actele de vandalism, ultraj şi celelalte. Dar pe voi, fraţi mineri, cine vă va trage la răspundere pentru deturnarea a patru garnituri de tren în care v-aţi îmbarcat circa 6 000 de oameni, cine vă va reproşa că aţi terorizat ceferiştii, că aţi ameninţat cu răsturnarea gării ? Cine suportă pagubele înregistrate de economie prin lipsa voastră de la muncă ? Aţi declarat că o să recuperaţi timpul pierdut lucrînd în zilele voastre libere, dar pînă atunci la Rovinari se arde cărbune adus din import ! V-aţi debarcat ortacii în gară, **v-aţi îmbarcat în camioanele armatei** şi din nou aţi debarcat la sediul guvernului. Odată ajunşi aici, v-aţi transformat ad-hoc în închizitori, aţi jignit guvernul — pe un ton ultimativ aţi cerut celor doi miniştri (al MAN şi de interne) să jure că vor apăra guvernul. Chiar ne mirăm că nu le-aţi pretins să ia şi poziţia de drepţi... Apoi aţi trecut la anchetarea partidelor istorice („aşa-zis istorice"). Aţi făcut afirmaţii gratuite, dar aţi adus insulte şi injurii ce l-au determinat pe dl. preşedinte Iliescu să intervină ! Aţi cerut răspunsuri la întrebări, dar n-aţi vrut să le auziţi, aţi bătut cu pumnul în masă şi aţi strigat lozinci pe care le-aţi aplaudat tot voi — imagine perfectă a unei şedinţe p.c.r.

Pur şi simplu aţi terorizat ore în şir telespectatorii, dar mai ales pe cei din sală, le-aţi furat timpul şi gîndirea pusă acum în slujba ţării, l-aţi pus în imposibilitate chiar şi pe dl. preşedinte pe care pretindeţi că îl stimaţi şi iubiţi ; nu credeţi însă că iubirea voastră are un substrat bolnav, că aţi fost inoportuni în capitală, că totuşi avem o armată şi o poliţie care vor şti să-şi rezolve singuri sarcinile, fără ajutorul bataliocelor voastre de asalt ? Nu credeţi că „ajutorul" vostru, că dragostea voastră degradează o dată în plus imaginea ţării, că ne compromiteţi pe plan internaţional? Nu este oare suficient pentru ţara noastră prin cîte a trecut, nu sînt suficienţi turbulenţii capitalei ? Noi, toţi cetăţenii capitalei nu putem fi de acord cu actele de distrugere petrecute duminică 18 februarie la sediul guvernului — pentru care organele în drept vor lua măsurile ce se impun. Dar tot aşa trebuie să regretăm faptul că demonstranţilor paşnici li se refuză sistematic accesul la dialog, deşi problemele ridicate de către ei se înscriu în limitele decenţei, regretăm tergiversarea luării de măsuri în probleme de interes naţional, regretăm manevrele inabile, ale unora în tentativa de a mistifica anumite aspecte legate de activitatea unei anumite instituţii (securitatea) care au stăpînit şi terorizat o ţară întreagă !

Duminica trecută (18-02-90) marea majoritate a celor ce au manifestat în piaţa Victoriei s-au comportat paşnic şi civilizat, chiar dacă unele lozinci nu pot fi pe placul tuturora. Săptămini de-a rîndul nimeni nu a catadicsit să-i bage în seamă şi nici acum. Dl. Voican nu a binevoit să culeagă din partea demonstranţilor doleanţele ancestora, în schimb umblă înarmat (?). Toate acestea, zvonurile, intemeiate sau nu, ignoranţa, deci toate acestea au înfierbîntat unele capete, au stricat un echilibru şi aşa fragil, de care au profitat acei huligani „bruneţi" pe care i-am văzut pe ecranele TV (din păcate nu ne-au fost prezentaţi şi aceia nebruneţi, de care încă ne mai temem).

Eroii ţării noastre nu s-au jertfit în zadar, nu şi-au dat viaţa pentru ca ucigaşii lor să beneficieze încă de libertate şi alte avantaje. Tot omul de bine este convins astăzi că somnul raţiunii naşte monştri şi că tocmai de aceea trebuie să se facă dreptate. Dar dreptatea noastră a românilor nu poate fi adusă de către un grup anume, nici chiar de către mineri (care în treacăt spus sînt departe de a fi ceea ce au fost minerii în Polonia), ci de către toţi cetăţenii patriei noastre, oameni care îi doresc un viitor democratic.

Mineri, de ce obligaţi lumea să gîndească la fel ca voi : cu topoare şi cozi de lopată ? În acest caz cum să vă mai deosebiţi de cei care au devastat sediul guvernului şi sediile partidelor atît din capitală cît şi din ţară ?

Aţi întrebat la masa întrunirii pe unii membrii ai consiliului unde au fost în zilele de 21-22 dec. 89. Dar voi fraţi mineri, cu armele voastre de minerit, atunci cînd l-aţi avut în mînă pe tiran de ce nu aţi recurs la ele ? Şi ce aţi făcut voi pentru a stăvili masacrele din Timişoara, Bucureşti, Sibiu ? Atunci nu aveaţi aceste arme, dar acum le-aţi descoperit pentru noi şi ne ameninţaţi în public, fără teama de a fi traşi la răspundere !

Nimeni nu spune ca locuitorii Văii Jiului să nu vină la Bucureşti, dar în vizită şi nu pentru o nouă noapte a sfîntului Bartolomeu ! Oricum, stimaţi oameni, mineri şi nemineri din Valea Jiului, s-a încercat cu puţin timp în urmă să se producă o ruptură între tineretul studios şi muncitori, iar acum voi încercaţi să faceţi o ruptură între voi minerii şi restul oamenilor. Cui ar servi o atare stare de lucruri ?

Of, cenuşăreasa noastră ţară, frumuseţe zdrenţuită, sărăcită şi poluată. Aşa cum te afli, cine mai rîvneşte să-ţi faci fiii robi ?

CONSTANTA VITZU

• ŞTIRI EXTERNE • ŞTIRI EXTERNE • ŞTIRI EXTERNE •

MOSCOVA — În anul 1989, minorii din U.R.S.S. au săvîrşit aproape 224 000 infracţiuni, cu 21,2 la sută mai multe faţă de anul precedent — relevă datele statistice difuzate la Moscova de Ministerul de Interne. Potrivit datelor statistice, din totalul infracţiunilor înregistrate anul trecut în Uniunea Sovietică, fiecare a zecea a fost săvîrşită de minori. În perioada de referinţă au fost acţionaţi în judecată 111 495 minori, cu 22 la sută mai mulţi faţă de anul anterior, arată agenţia TASS.

BEIJING — Populaţia Chinei era, la sfîrşitul anului 1989, de 1 111,91 milioane locuitori, atestînd o creştere de 15,77 milioane, în comparaţie cu anul precedent transmite China Nouă, citînd date furnizate de Biroul pentru Statistică. Rata natalităţii a fost de 2,083 la sută, iar cea a mortalităţii de 0,65 la sută.

GENEVA — După cum se apreciază, într-un raport, Organizaţia Internaţională a Muncii (O.I.M.) reducerea săptămînii de lucru poate crea noi posibilităţi de plasare a forţei de muncă şi constituie, pe termen lung, unul dintre principalele avantaje ale progresului economic. Evaluarea impactului real al reducerii săptămînii de lucru supra utilizării forţei de muncă prezintă unele dificultăţi, fireste, dar, cu toate acestea, există proba evidentă că la un număr mai mic de zile lucrate productivitatea este mai mare — se arată în raportul O.I.M.

O.I.M. semnalează că, în intervalul 1960—1985, cel mai ridicat indice de reducere a săptămînii de lucru s-a înregistrat în Europa (15 la sută), în timp ce în Japonia şi S.U.A. el a scăzut mult mai puţin. Organizaţiile sindicale din Statele Unite, Franţa, Marea Britanie, R.F. Germania şi Austria au solicitat noi reduceri, argumentînd că aceasta ar deschide noi locuri de muncă.

BUDAPESTA — Într-o alocuţiune rostită la o dezbatere organizată de Societatea naţională de ştiinţe politice, ministrul de externe al Ungariei, Gyula Horn, a arătat că ţara sa ar putea adera la N.A.T.O. — informează agenţia Associated Press. Gyula Horn a făcut o legătură indirectă între posibilitatea prezenţei ţării sale în Alianţa atlantică şi comentariile privind o Europă unită. Ministrul a afirmat că alianţa răsăriteană „devine din ce în ce mai mult un organism de coordonare politică" în locul colaborării militare.

„Ideea dezmembrării N.A.T.O. este o iluzie, deoarece Europa viitorului va avea nevoie de un sistem unitar de apărare pentru a face faţă ameninţărilor din afară" — a adăugat vorbitorul, fără a preciza, însă, de unde ar putea veni aceste ameninţări, scrie A.P. „Este foarte important pentru Europa să fie capabilă să facă faţă oricărei situaţii" — a afirmat Horn.

Agenţia citată apreciază că declaraţia lui G. Horn este prima făcută de un politician de marcă din Tratatul de la Varşovia, prin care se sugerează că ar fi posibilă apartenenţa la organizaţia rivală — N.A.T.O.

VARŞOVIA — La Gdansk a avut loc şedinţa Prezidiului Comisiei Naţionale Executive a sindicatului „Solidaritatea". S-au examinat între altele chestiuni legate de pregătirea viitoarelor întîlniri dintre sindicate şi guvern. Au fost formulate, de asemenea, propuneri referitoare la accesul sindicatului „Solidaritatea" la mijloacele de informare în masă şi a fost evidenţiat progresul din domeniul activităţii de creare a unei bănci şi a fondului economic al sindicatului — informează agenţia P.A.P.

SOFIA — Consultările preşedintelui Consiliului de Stat al Bulgariei, Petăr Mladenov, cu liderii partidelor politice nu sînt destinate să suplinească „masa rotundă", a declarat R. Karadimov, primul-secretar al C.C. al Uniunii Tineretului Comunist Dimitrovist. El a arătat că U.T.C.D. pregăteşte în continuare materialele pentru „masa rotundă" care, după cum se ştie, a fost întreruptă. După părerea sa acesta este singurul forum care ar constitui o garanţie pentru dialogul dintre guvern şi opoziţie, relevă BTA.

MOSCOVA — Sovietul Supreme al U.R.S.S. a adoptat o hotărîre cu privire la organizarea mitingurilor prevăzute să se desfăşoare la 25 februarie la Moscova, Leningrad şi în alte oraşe ale ţării — relatează agenţia TASS.

BEIJING. Un bărbat înalt de 2,33 metri, originar din provincia chineză Gansu, are nevoie, zilnic, de cel puţin patru kilograme de pîine pentru a-şi astîmpăra foamea — scrie cotidianul „Gaungming". Acest chinez, deşi în vîrstă de 29 de ani şi care ar putea creşte şi mai mult în înălţime, dacă nu va fi supus unei intervenţii chirurgicale, cîntăreşte 110 kg. greutate deloc exagerată pentru talia sa. Lungimea palmei este de 26,4 centimetri, iar cea a piciorului — 40 centimetri. Medicii au constatat că fenomenul se datorează unei secreţii excesive a hormonului de creştere, deşi nu au stabilit cu precizie ce anume determină activitatea anormală a glandei respective.

CANBERRA — Cunoscutul oceanolog francez Jacques Cousteau, a apreciat că proiectele care urmăresc transformarea Antarcticii într-o rezervaţie naturală mondială are mari şanse să fie realizate, în ofida unor opoziţii din partea marilor puteri. El a subliniat că reuniunea prevăzută în noiembrie în Chile a ţărilor semnatare ale Tratatului Antarcticii va permite elaborarea unui cadru pentru transpunerea în viaţă a proiectului. Subliniind rolul vital al Antarcticii pentru mediul ambiant mondial, el a atras atenţia că este nevoie să fie păstrată viaţa pentru generaţiile viitoare.

CIUDAD DE MEXICO — Un cutremur de pămînt avînd intensitatea de 4,8 grade pe scara Richter, a fost înregistrat în statul Oaxaca, din sudul Mexicului — a anunţat Sistemul seismologic naţional, citat de agenţia Reuter. Nu s-au semnalat daune materiale sau răniţi.

PARIS — Societatea umanitară franceză denumită „Echilibru" a anunţat că va trimite în România 15 000 de cărţi, precum şi importante cantităţi de material medical şi pentru învăţămîntul universitar — informează agenţia France Presse.

Volumele, la fel ca şi 20 000 de reviste, vor fi trimise Universităţii Bucureşti şi Bibliotecii din Craiova. Două tone de materiale diverse (pensule, pînze, hîrtie, etc) sînt destinate şcolii de arte frumoase din capitala României. Materialele medicale sînt destinate unui institut din Timişoara. Tuturor acestor ajutoare li se adaugă 15 tone de jucării, 6 tone de alimente şi îmbrăcăminte pentru copii ce vor fi trimise unor orfelinate din România.

TOKIO — Un cutremur de o intensitate de 6,6 grade pe scara Richter a fost înregistrat în capitala Japoniei. Epicentrul acestuia s-a aflat în Oceanul Pacific, în apropierea insulei Osima, la 100 km sud de Tokio.

Nu au fost comunicate deocamdată date despre eventuale victime sau pagube materiale.

BONN — Cancelarul Helmut Kohl a afirmat că economia vest-germană este gata să-şi aducă o contribuţie substanţială la relansarea celei est-germane, menţionînd o serie de proiecte concrete pe care întreprinderi private din R.F.G. le pregătesc în acest scop.

Şeful guvernului vest-german a precizat, însă, că oamenii de afaceri din R.F.G. nu se vor putea angaja cu adevărat în R.D.G. decît dacă în această ţară vor fi introduse rapid condiţiile economiei de piaţă.

WASHINGTON — În cadrul întrevederii de la Washington dintre preşedintele S.U.A., George Bush, şi preşedintele R.S. Cehoslovace, Vaclav Havel, aflat în vizită oficială de lucru în Statele Unite, au fost examinate probleme referitoare la situaţia din Europa răsăriteană, precum şi aspecte ale relaţiilor bilaterale.

După încheierea întrevederii, preşedintele american a anunţat că a semnat documentele prin care notifică Congresului S.U.A. anularea valabilităţii amendamentului Jackson-Vanick aplicat Cehoslovaciei. Măsura respectivă creează posibilitatea acordării Cehoslovaciei clauza naţiunii celei mai favorizate în relaţiile comerciale cu S.U.A.

Cu inima pentru onor!

(Urmare din pag. 1)

plugar-boier, muncitor-patron ori slujitor-stăpîn.

Gîndirea militară a fost constrînsă să-şi dezvolte funcţiile sale creatoare în slalom printre multiple şi dificile repere şi balize.

Uniforma militară a fost copiată după uniformele aparţinînd unei armate străine.

Acum este inevitabil şi firesc, pe deplin realist, ca armata, cadrele tinere şi ostaşii să fie anticomunişti şi, sub impulsul fortei şi al autorului moral şi naţional al primatului moral şi naţional să ceară imperativ refacerea demnităţii şi prestigiului instituţiei tutelare.

Conflictul, în prezenţă, este inexorabil şi imposibil de stins.

Corpul ofiţerilor generali este compromis şi el reprezintă expresia selecţiei operată de filtrele partidului, securităţii şi comandamentului suprem comunist.

Confiscînd esenţele Revoluţiei, liderul comuniştilor care au avut sarcina ca, prin manevre politico-propagandistice, să utilizeze victoria eroicului tineret (sîngele ei, morţii ei, durerile, suferinţele, lacrimile, triumful şi gloria ei) pentru a asigura protecţia şi conservarea structurilor comuniste, respectiv domnul Ion Iliescu şi patriarhul religiei roşii, domnul Silviu Brucan (fost redactor-şef adjunct, fost ambasador, fost ministru etc., etc. bate cu delegaţie personală de la secretarii generali ai partidului comunist) au apelat la generalii regimului instelindu-i suplimentar şi săltîndu-i încă un rang pe scara goală a ierarhiei.

Toate aceste stele sînt „găuri negre" în constelaţia roşie care însîngerează cerul albastru al sufletelor româneşti.

Să strigăm cu energie şi autoritate : este interzis ca personalităţile compromise să se poată ascunde după paravanul reformelor ! Reformele nu pot fi considerate echivalentul crimelor comuniste şi nici nu trebuie utilizate ca monedă de schimb sau daruri în compensaţie. Nu se poate stabili nici un raport între ele.

Salut cu emoţie, ostăşeşte şi românească, curajul exemplar şi patriotismul fără repros, al cadrelor militare care au cerut şi au datoria să impună la nevoie, repunerea în drepturile constituţionale şi naţionale a instituţiei armatei !

Căderea sub nivelul tolerabil a cadrelor din eşaloanele superioare de comandă ale armatei, compromiterea uniformei militare purtată de către forţele teroriste din unităţile de securitate, a împins lucrurile către punctul lor terminal.

Instituţia Armatei Române, în totala ei valoare şi în superba ei misiune, un principal jalon de forţă în structura de rezistenţă reală şi potenţială, naţională şi morală, socială, istorică şi materială a poporului român, a eternităţii, valorii sale universale şi funciarului său umanism.

În sacul de campanie al fiecărui ofiţer există epoletul de general. În cursul probelor supreme se moare numai ca ostaş. Nici ca ofiţer, nici ca general. Numai ca soldat a cărui viaţă aparţine Patriei (Nu partidului comunist !).

Istoria militară a consacrat o ierarhie de prim ordin : general al Revoluţiei !

Soldaţii şi ofiţerii armatei care îşi caută liniile de forţă morală şi tind să refundamenteze centrele de forţă şi reazemele de rezistenţă ale instituţiei tutelare în România democraţiei autentice româneşti, nu iniţiază un pronunciamento, nu urmăresc o lovitură de stat, nu vor să impună o suprastructură politică. Nu, hotărît şi evident nu !

Acţiunea iniţiatorilor acestui soc care ricoşează atît de alarmant în vaga conştiinţă a generalităţii generalilor şi ofiţerilor politici este în ansamblul funcţiunilor vitale ale organismului militar un act de purgaţie.

Se curăţă lăuntric de toxine o instituţie care dispune de mari potenţiale regenerative.

Generalii şi ofiţerii politici ai comandamentului suprem al armatei lui Nicolae Ceauşescu să plece singuri, folosind confuzia pe care au creat-o şi la Timişoara, şi la Sibiu, şi la Bucureşti şi la... şi la... şi la...

Îi obligă uniforma. Îi elimină justiţia Revoluţiei. Îi constrînge societatea în care trăiesc. Se arată ieşirea din casa demnităţii naţionale, degetul imperativ al eroului Revoluţiei Tineretului Român.

Domnul Ion Iliescu, noul Comandant suprem provizoriu al armatei are datoria să ceară şi să accepte imediat demisiile tuturor promovaţilor în ierarhiile de educaţie politică şi de comandă superioară a armatei.

Domnul Ion Iliescu este obligat de îndatoririle de fiecare funcţie pe care o deţine în prezent, să demonstreze public şi limpede că, înainte de a fi comunist, este român şi soldat al patriei. Că poartă cu demnitate şi responsabilitate, rangul suprem în ierarhia socială şi de stat, pe care l-a dobîndit exemplar al poporului său.

Să se dea răspunsuri la toate întrebările. Să se clarifice toate confuziile. Să se pronunţe toate răspunsurile. Să se restabilească adevărul deplin. Să se formuleze răspunsuri lucrative.

Nu în numele soldaţi şi ofiţeri de rînd mai înalţi şi conducători ai ierarhiei militare, toţi absolut toţi, au dreptul la răspunderile şi răspunsurile morale şi materiale.

Cine are cunoştinţa şi autoritatea să o facă, pe ei datoria să o facă !

Apărătorii din oficiu ai vinovaţilor şi acuzatorii de serviciu ai ostaşilor de bună credinţă şi de bună cuviinţă, amîndoi categorii intră cu tălpile murdare pe zăpada imaculată a adevărului. Sînt murdari pe tălpi pentru că vin din norol !

Armata nu trebuie să fie o instituţie izolată, cifrată şi închisă.

Instituţia armatei este finalitatea unui proces înalt de sinteză a tuturor valorilor, factorilor şi categoriilor naţiunii sale : cultură, educaţie, tehnică, stadiu de dezvoltare şi evoluţie.

Un general comandant de armată trebuie să fie, prin el însuşi, un guvern. El trebuie să fie : un om de cultură generală superioară, un soldat, un psiholog, un economist eclectic, un specialist în toate specialităţile care constituie coordonatele vieţii curente a locuitorilor şi trupelor, existente pe teritoriul asupra căruia îşi exercită comandamentul său, un gînditor modern, un talent al artei de a asculta, un pătimaş al devizei : „cercetează ca să poţi crede !", să posede integrată în însăşi fiinţa lui capacitatea de a analiza şi sintetiza prin decizii personale contribuţiile colaboratorilor săi civili ori de Statmajor.

Există astfel de valori ? Întrebarea rămîne deschisă.

Actualul regim care deţine direct şi **mai ales indirect** comenzile puterii politice (se pare numai că) au tăiat contactul între circuitele armatei, magistrala de energie a guvernului.

Comuniştii clamează şi proclamă pe toate lungimile de undă şi pe toate registrele sonore că armata nu trebuie să facă politică. În sfîrşit comuniştii au descoperit apa cu zahăr !

Readuc în actualitate un fapt mai mult decît elocvent. Revelator.

În anul 1945 un grup de ofiţeri din **înalta ierarhie militară activă** în frunte cu generalul Const. Vasiliu Răscanu, (într-o situaţie cînd armata se afla sub incidenţa unor prevederi legale stricte care îi interziceau să facă politică) au redactat şi oficializat un act ultimatum adresat Regelui.

Partidul comunist din România din acel timp (ca şi cel din timpul nostru !) s-a solidarizat imediat cu „spontana" şi „patriotica" iniţiativă a grupului Răscanu.

Comuniştii noştri simt o irezistibilă atracţie pentru „revoluţiile spontane".

(Prin anii 1946—1947 bandele de bătăuşi sindicalişti ale lui Gheorghe Apostol se constituiau tot... spontan şi tot spontan îşi doborau adversarii cu lovituri de rangă în piaţa Palatului).

Astăzi în prezenţa protestului militarilor, ce anume le zgîrîie comuniştilor noştri „vocaţia legalităţii" ?

Ce anume îi deranjează pe comuniştii culbaţi prin foste ungherele şi crăpăturile structurilor de rezistenţă ale statului ?

Să fie oare o aplicaţie a formulei lui Albert Einstein după care : adevărul este punctul de vedere din care priveşti eroarea ??

Armata a preluat, prin generali ei, bineînţeles, unităţile, organizaţiile, serviciile fostelor unităţi de securitate precum şi reţeaua independenţa a informaţiilor de spionaj şi teroriste. Armata în totalitatea ei istorică a [illegible] acestor funcţii antiumanitare şi antinaţionale.

Organizarea fiecărei unităţi şi subunităţi de securitate trebuie pulverizată pînă la atomii. Armata nu trebuie să asimileze unităţile şi personalul securităţii. Numai riguros din instituţiile de garanţie a viabilităţii sistemului nostru deplin democratic, personalul care a servit la securitate trebuie încadrat în câmpul muncii numai în agricultura, exploatări miniere ori recalificaţi în mica industrie.

Este o crimă de les-naţiune să se acorde „justificări" ori „înţelegere". Nici un ofiţer sau suboficiter din securitate nu trebuie încadrat în unităţile militare regulate.

Aş vrea să relatez generalilor comunişti un fapt real de o mare frumuseţe morală şi patriotică.

La finele războiului ruso-japonez, mareşalul Togo, învingătorul, a fost promovat pe cea mai înaltă treaptă a ierarhiei publice fiind investit cu titlul de „văr al Mikado-ului".

Ce pot să-ţi mai ofer venerabile nobil ?

Mareşalul Togo a răspuns : Încă mult, majestate. Îngăduiţi-mi să fiu un simplu învăţător în cel mai întunecat cătun din împărăţia voastră.

Sper că atît e de ajuns !

Armata Română a timpurilor noastre are între înaintaşii săi nume de platină şi diamant : generalul Alexandru Cernat, generalul David Praporgescu, generalul Eremia Grigorescu, generalul Alex. Mărgineanu, generalul Alexandru Averescu, generalul Cont. Prezan, generalii Christescu, Mărdărescu precum şi mai recent, Ioanitiu Mihail, Dăscălescu Arbore etc., etc.

Lîngă generalii aviatori Emil Gheorghiu, Colăreanu, Ionescu Emanuel merită locul lui de cinste asul aviaţiei române de război, căpitanul Şerbănescu Gheorghe.

Salut de lîngă Soare, de lîngă zborul vulturilor şi de lîngă Luceafărul pe străluciţea căruia îşi rezema fruntea Luceafărul gîndirii şi simţirii poetice româneşti, salut cu aripile sufletului desfăcute, pe aviatorii mei.

Îmbrăţişez pe toţi ostaşii luptei pentru demnitatea şi prestigiul armatei poporului român.

Îi salut în poziţie de drepţi. Cu inima pentru onor !

Cine vrea un parlament „cuminte"?

Pînă acum au avut loc două şedinţe ale Consiliului Provizoriu de Uniune Naţională, mai ales prima stîrnind comentarii extrem de defavorabile din partea aproape întregii prese. Această atitudine este cu atît mai socantă cu cît nici unul dintre zeloşii ziarişti care s-au întrecut în critici şi în ironia prima şedinţă a Parlamentului provizoriu nu au cunoscut şi nu au participat la vreo şedinţă a unui parlament cu adevărat liber ales şi reprezentativ în ultimii 45 de ani în România. S-ar putea ca mulţi dintre aceşti critici să fi fost sinceri şi bine intenţionaţi iar nedumerirea lor să fi fost provocată doar de lipsa lor de experienţă în acest domeniu ; cei care nu au văzut niciodată un parlament în lucru ei numai o adunare de marionete minuite de „păpuşarul" din Scornicesti sînt uimiţi şi au o senzaţie de respingere în faţa unei situaţii atît de noi pentru ei. Obişnuiţi cu disciplina de fier a „epocii de aur" ei nu se mai pot acomoda cu atmosfera furtunoasă a dezbaterilor din clădirea Parlamentului, măcar că acesta este de-abia la începutul activităţii sale şi numai provizoriu.

Ori în acest moment se dezbat, în sfîrşit, problemele reale ale ţării şi discursurile şi afirmaţiile care se fac nu sînt demagogice aşa cum încearcă să le zugrăvească unele persoane. România trece printr-un moment dificil, cel al tranziţiei de la un sistem totalitar la unul democratic şi această trecere este ilustrată de dezbaterile care au loc ; este normal ca acestea să fie aprige iar atmosfera politică să fie încordată.

Nostalgicii „epocii de aur", adică cei pe care Revoluţia i-a făcut să-şi piardă privilegiile, nu văd cu ochi buni ceea ce se petrece în noul Parlament; acum discursurile nu mai sînt ascultate cu pios respect iar lozincile recitate în cor au murit odată cu „Iniţiat preşedinte al României cu sceptru" — după cum l-a ironizat mărele Dali pe dictator.

Trebuie să înţelegem bine că un parlament real nu este o piesă de teatru cu un singur protagonist şi cîteva sute de figuranţi, ci un loc unde discuţiile sînt întotdeauna înfocate, animate de puterea convingerilor interioare, atmosfera fiind astfel de multe ori încinsă. Este regretabilă ignoranţa unora referitoare la activitatea parlamentelor din ţările europene cu tradiţie în acest sens ; în parlamentul britanic, care are cea mai veche tradiţie democratică, dezbaterile sînt adesea prilej de mari controverse. Aceasta este atmosfera cu care va trebui să ne obişnuim.

Cei care cred că vor putea dormi în şedinţele viitorului Parlament ales, asemenea deputaţilor din fosta Mare Adunare Naţională, vor trebui să se lase imediat de politică căci „somnul raţiunii produce monştri" şi nouă ne ajung cei ai dictaturii comuniste.

LUCIA ŞTEFAN

Temeri ce se adeveresc

(Urmare din pag. 1)

prin vot secret sau tot prin ridicarea mîinii, după cum plenul va hotărî, de la caz la caz, la fel prin gestică. Nu se distinge oare necesitatea votului secret în condiţiile dominării noului consiliu de către membrii celui anterior instituit? Este la noi democraţia, care abia se naşte, tot atît de viguroasă ca şi maturele democraţii occidentale unde se poate vota fără teamă, nominal, cu afişaj computerizat ? Ce înţelege preşedintele prin operativitate în elaborarea şi adoptarea cadrului legislativ provizoriu ? Deziderate de birou supuse la vot prin ridicarea mîinii într-un organism alcătuit de circumstanţă ? Unde este tiranul să întrebe ce îi imputăm în acest sens, în esenţă ? Oricum din punct de vedere al operativităţii, trebuie să recunoaştem că era neîntrecut. Un organism legislativ provizoriu, acceptat sub presiune, pe un termen în care nici nu are timp să se stabilizeze sau să se dumirească asupra propriului statut, cu un sistem de vot echivoc şi ait de lapidar, poate garanta prin procedare un parlament ce va funcţiona într-un adevărat cadru democratic ? Nu cumva sîntem luaţi în batjocură ?

Manierele şi formulele tactice comuniste, abrogarea sau naşterea moartă a unor decrete-legi, demiterile controversate, demisiile şi contrademisiile, dezicerile unor reprezentanţi stimabili ai consiliului frontului, sînt tot atîtea dovezi de infantilism politic, chemînd pe Eugen Ionescu spre inspiraţie inedită. Toate acestea însă tind, mai degrabă, să trezească indignare şi să nască în oamenii de bună credinţă dorinţa intensă de nrimenire şi aerisire morală.

Numai în condiţiile recunoaşterii noastre internaţionale, a programului nostru de viitor, economia poate fi revitalizată pentru ca decrete-legi emise după Revoluţie să confere certitudine şi nu semnificaţia unor simple gesturi electorale. Considerăm, din nefericire, că nici actualul C.P.U.N. ca şi C.F.S.N., nu poate pregăti progresul democraţiei, nu poate linişti opinia publică pentru cîştigarea încrederii poporului în viitor. Este acum momentul de luptă, dependent de intransigenţa reprezentanţilor partidelor politice autentice şi a personalităţilor independente angajate faţă de popor, împotriva cărora o fost din prevedere îndreptat un curent manipulat de nedreptate, denigrare şi descurajare, ce viciază climatul politic al ţării. Se resimte chiar tendinţa de neutralizare politică a unor personalităţi de mare valoare pentru cultura naţională prin „crearea tuturor condiţiilor" de acoperire a întregii energii de care dispun pentru renaşterea vieţii spirituale artistice subordonate şi înăbuşite de comunism.

Să spunem NU tuturor manevrelor politice neloiale şi mai ales acelor manipulări ce folosesc în scopuri electorale psihologia maselor şi insuficienta maturitate politică a unor categorii de cetăţeni ce s-au născut şi-au trăit exclusiv în condiţiile materiale şi morale viciate de totalitarism. Să nu uităm că starea de confuzie şi disconfort moral, ce trenează nejustificat în atmosfera socială este receptată instinctiv de orice om venit din lumea liberă, dinspre care aşteptăm o binemeritată apreciere.

Pe cînd dizolvarea fronturilor politice din întreprinderi pentru a risipi stînjeneala că ne pregătim pentru alegeri (cu excepţia F.S.N.) în condiţii de semilegalitate ? Contramanifestaţiile declanşate prin încălcarea propriilor principii-reguli decretate, dezbinările de conştiinţă în rîndul naţionalităţilor şi din cadrul unor categorii sociale sau profesionale, ce s-au dovedit odinioară monolitice, sînt practici comuniste, ce ne dau sentimentul, în faţa primelor alegeri, de CONDAMNARE LA OPOZIŢIE. Fie şi aceasta de scurtă durată, sigur cu cît cramponarea de putere a celor care şi-au propus s-o păstreze prin orice mijloc, va fi mai crîncenă VICTORIA ÎN OPOZIŢIE ESTE CURATĂ, DEMNĂ ŞI CONTINUARE A REVOLUŢIEI CU TOATE RISCURILE, dar care nu ne permite să exclamăm emfatic : OLE, OLE, ASTA E VICTORIE !?

Un partid de dreapta

(Urmare din pag. 1)

Pericolul vizibil pe care îl reprezintă organizaţia neînscrisă la tribunal „Securitatea liberă", nu exclude desigur potenţialul pericol al unor organizaţii subterane de extremă dreaptă.

Acţiunile huliganice, de vandalism, care s-au petrecut sub ochii ţării — prin intermediul televiziunii — la 18 februarie, ne-au alarmat şi intrigat pe toţi. Dar ne întrebăm : de ce C.F.S.N. nu a fost alertat şi sincer îndignat de cei care au folosit rîngile şi la 23 şi la 29 ianuarie ? De ce nu au fost reţinuţi şi anchetaţi cei care au avut asemenea manifestări huliganice şi înainte de 18 februarie ? De ce asasinarea într-o manieră bestială a unor membrii ai P.N.T.-c.d. în ultima lună nu a fost înfierată la T.V.R. de conducerea Frontului ?

La aceste întrebări credem că răspunsul este unul singur. Pentru că P.N.T.-c.d. nu este un partid de dreapta, ci un partid din linia întîia în lupta împotriva totalitarismului sub orice formă, a teroarei şi a violenţei.

COLECTIVUL DE REDACŢIE — DIRECTOR ADJUNCT : TEODOR NOR, (redactori) Mihai Bădărău, Gh. Gavrilă-Copil, Lucia Ştefan, Sorin Ştefan, Ion Untaru, Mircea Spătaru, Dan Coste, Simion Dumitrache, Ilie Costache, Odette Hanganu, Lucia Lucreţia Negoescu, Mădălina Mincu, Aura Alexe, Robert Griga, Doina Mezdrea şi fotoreporterii Petre Gheorghe, Florin Negulescu şi Remus Agatinei.
Tiparul : Combinatul poligrafic Bucureşti.